

Arrest

nr. 243 505 van 30 oktober 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 20 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

Gezien de beschikking van 30 september 2020 conform artikel 39/76, § 1, derde lid van voormelde wet.

Gezien het schriftelijk verslag van de verwerende partij van 7 oktober 2020.

Gezien de replieknota van de verzoekende partij van 20 oktober 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 5 juni 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 7 oktober en op 14 november 2019.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 17 december 2019 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te hebben en een sjiitische moslima te zijn. U bent geboren op X 1993 in Bagdad (Centraal-Irak). U behaalde in 2016 uw master in de rechten aan de universiteit van Bagdad. U leerde uw echtgenoot, [A.F.Z.], in de buurt van de universiteit kennen. De vonk sloeg direct over en jullie trouwden officieel op 22/08/2011. Na uw huwelijk woonde u met uw echtgenoot, en vervolgens uw twee minderjarige kinderen, in bij uw schoonmoeder in Al-Askan, Bagdad. Uw huwelijk verliep aanvankelijk goed. In mei 2015 verdween uw echtgenoot. Daar de relatie met uw schoonmoeder al van het begin vrij slecht verliep, besloot u vervolgens om terug bij uw ouders in te trekken. Echter in september 2015 verlieten uw ouders, [A.G.M.H.] [...] en [F.F.F.A.H.K.] [...], uw twee broers, [A.G.T.M.H.] [...] en [A.G.S.M.H.] [...] en uw twee minderjarige zussen, [M.] en [Y.], Irak omwille van veiligheidsproblemen. Uzelf besloot om samen met uw twee minderjarige kinderen achter te blijven in Irak en te wachten op meer nieuws van uw man. U woonde na het vertrek van uw familie tien dagen bij uw oom [A.] in Zafaraniah. Hierna verhuisde u naar uw vriendin [M.] bij de brug van Diyala. Na ongeveer een jaar kwam uw man terug boven water in mei 2016. Wat er met hem gebeurd is dat jaar bleef voor u en uw omgeving een raadsel. Uw man bleek in dat jaar ook veranderd te zijn en vanaf zijn terugkeer ging het huwelijk drastisch bergaf. Jullie verhuisden, samen met de kinderen, naar een huis in Al-Askan. Uw man was enorm opvliegerig, slechtgezind en zelfs agressief. Hij viel u meermaals fysiek aan en hij verplichte u een tiental keer om met onbekende mannen gemeenschap te hebben, dit tegen uw wil. Uw man zette u, samen met de kinderen, ook te pas en te onpas bij uw familieleden af wanneer hij u, naar zijn zeggen, beu was. Zo verbleef u tussen augustus 2016 en juli 2018 meermaals bij verschillende familieleden, gaande van een paar dagen tot enkele maanden. Tijdens deze periodes blokkeerde uw man u op sociale media en claimde hij u niet meer terug te willen. U smeekte hem echter keer op keer u terug te nemen. De laatste keer dat uw man u beu was en bij familie had afgezet, startte hij ondertussen een gerechtelijke procedure tegen u op omdat hij het hoederecht over de kinderen wilde opeisen. Om deze situatie tegen te gaan smeekte u uw man opnieuw om u en de kinderen terug te laten komen in ruil voor het stopzetten van de gerechtelijke procedure. Uw man ging akkoord en kwam jullie halen. In juli 2018 besloot uw man met jullie hele gezin een reis te ondernemen naar Iran. De eerste week na jullie aankomst in Iran, bleek de rust tussen jullie wat te zijn teruggekeerd. Wanneer uw man u echter op een gegeven moment vroeg om twee mannen te begroeten in de lobby van het hotel in Iran, werd u ongerust. De mannen vroegen u namelijk met hen mee te gaan naar huis. U werd kwaad en u en uw man kregen hier ruzie over. De discussie escaleerde en in het tumult raakte uw zoon gewond. De receptionist kwam op het lawaai in jullie kamer af maar uw man wimpelde hem af en stelde dat er niets aan de hand was. U besloot op dat moment echter dat het genoeg was geweest en u riep, achter de rug van uw man om, vervolgens de hulp in van de receptionist van het hotel. Hij bleek een Irakees te zijn en was, toen hij uw verhaal hoorde, direct bereid u te helpen met de kinderen aan uw man te ontkomen. Jullie wisselden nummers uit en twee dagen later regelde deze receptionist uw paspoorten en vliegtuigtickets voor u en de kinderen. U stal een pak cash geld dat uw man in de kamer had achtergelaten en vluchtte met uw drie kinderen weg in augustus 2018. U reisde eerst naar Teheran en hierna naar Turkije. Hier verbleef u vijf maanden en tijdens deze periode ontving uw vader hier in België dreigberichten van uw man via Messenger. Vervolgens reisde u verder naar Griekenland. U verbleef er eveneens vijf maanden en diende er een verzoek om internationale bescherming in. Zonder het resultaat van uw procedure in Griekenland af te wachten zette u uw reis voort richting België waar u uw ouders, broers en zussen, die hier allen op 21 september 2015 om internationale bescherming verzochten en op 1 augustus 2016 als vluchtelingen werden erkend, vervoegde. U diende zelf in België een verzoek om internationale bescherming in op 21/06/2019.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten voor: uw verzoek om internationale bescherming ingediend in Griekenland (origineel), een Griekse ausweis (origineel), Griekse eetkaarten (origineel), officiële Griekse papieren m.b.t. uw verzoek (origineel) en foto's uit het kamp van uw periode in Griekenland (kopieën), uw rechtendiploma (origineel), Turkse detentiepapieren (kopieën), Iraakse gerechtspapieren (kopieën), foto's van uw verwondingen (kopieën), foto's van de eerste pagina's van de paspoorten van uzelf en uw kinderen (kopieën), een foto van de identiteitskaart van uw man (kopie), uw identiteitskaart (origineel), foto's van uw reis naar Iran (kopie), dreigberichten van uw echtgenoot die via Messenger werden verstuurd (prints), uw Turks visum (origineel), documenten op uw naam en de namen van uw kinderen van het UNHCR in Turkije (origineel) en een cd-rom met een filmpje van een ruzie tussen u en uw man (kopie). U toonde tijdens het persoonlijk onderhoud ook uw originele

huwelijksakte. Dit origineel document noch een kopie ervan werd aan uw administratief dossier toegevoegd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier dient te worden besloten dat u niet heeft weten te overtuigen van het bestaan van een nood aan internationale bescherming in uw hoofde. U heeft doorheen uw verklaringen niet aannemelijk gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, heeft dan wel dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

U haalde te zijn gevlucht uit vrees voor uw man. Uw man zou in 2015 verdwenen zijn en een jaar later terug opgedoken zijn. Uw man was compleet veranderd na zijn terugkeer en mishandelde u tot aan uw vertrek naar België. Hij sloeg u, verplichtte u tot het hebben van gemeenschap met onbekenden en zette u en de kinderen meermaals het huis. Na een laatste ruzie op reis in Iran besloot u te vluchten. U vreest bij terugkeer vermoord te worden door uw man omdat u hem, samen met jullie drie kinderen, verlaten hebt en gevlucht bent naar uw familie in België.

Om redenen die hieronder duidelijk zullen worden uiteengezet, moet echter worden besloten dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas en uw beweerde vrees.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de handelingen die u stelde, of het gebrek eraan, na de verdwijning van uw man in 2015 alsook na zijn terugkeer in 2016 en het ontstaan van de problemen waar u sindsdien mee geconfronteerd werd, afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Nadat uw man terug boven water gekomen was na een jaar spoorloos te zijn geweest, heeft u namelijk geen doorgedreven poging ondernomen te achterhalen waar hij geweest was noch een antwoord te vinden op de vraag waarom zijn gedrag ten aanzien van u zo drastisch veranderd was. Zo begon uw man u plots uit te schelden en te mishandelen, terwijl jullie relatie voor zijn verdwijning goed verliep (CGVS1, p.5; CGVS 2, p. 25). Dat u na zo een ingrijpende gebeurtenis, de plotse verdwijning van uw man voor een jaar lang, hier niet over hebt doorgevraagd aan hem of via familie, vrienden of kennissen informatie trachtte te achterhalen over wat er juist gebeurd is, lijkt onaannemelijk. Gezien jullie relatie voor zijn verdwijning goed verliep en jullie bij elkaar waren gekomen vanuit effectieve liefdesoverwegingen (CGVS1, p. 4) is het dan ook onlogisch dat u zich na zijn terugkomst zo snel neerlegde bij de openstaande vragen die u had. Wanneer u over deze onwetendheid gevraagd wordt, antwoordt u simpelweg "dat hij gewoon zo is" (CGVS1, p.4, p.9, p.11). Even onlogisch is het dat u niet besloot uw familie te vervoegen tijdens de verdwijning van uw man. U had zelf geen inkomen op dat moment en uw hele familie verliet Irak. De thuissituatie met uw schoonmoeder verliep enorm stroef en uw eigen moeder gaf u zelfs mee dat zij er van uitging dat uw man een andere vrouw had. Toch besloot u om in Irak te blijven en te wachten op meer nieuws rond uw man verdwijning. Het rijmt dan ook niet dat u ook geen enkele doorgedreven poging ondernomen heeft om tijdens die periode van onwetendheid gedurende zijn afwezigheid iets bij te dragen aan de zoektocht naar uw man noch iets concreets te weten te komen over hem (CGVS1, p.5, p.6, p.8; CGVS 2, p.6, p. 10, p.11).

U verklaarde voorts dat de situatie met uw man verslechterde nadat hij na een jaar plots weer opdook (CGVS1, p.5). Zo zou uw man u sindsdien mishandeld hebben, verplichtte hij u tot gemeenschap met onbekende mannen en bracht hij u en de kinderen herhaaldelijk naar familieleden wanneer hij u beu was. Hier verbleef u telkens voor vrij lange periodes. Tijdens deze periodes blokkeerde uw man u op sociale media. Het is bevreemdend te horen dat u er telkens, ondanks de situatie waarin u verkeerde, nochtans alles aan deed om toch nog in contact te kunnen komen met hem. Sterker nog; u smeekte uw man meermaals om u terug te nemen en terug naar huis te mogen (CGVS1, p.7, p.21; CGVS2, p.25). Gezien uw aangehaalde vrees voor uw man, kunnen hier vraagtekens bij gesteld worden. Waarom u

überhaupt wou terugkeren naar huis en uw man, net daar waar al het kwaad vandaan kwam, is geenszins duidelijk. Indien de situatie inderdaad dermate ernstig was bij uw man, is het wel zeer opmerkelijk dat u er net alles aan deed om met de kinderen toch terug te keren naar hem. U gaf daarbovenop vreemd genoeg ook letterlijk toe dat u de situatie met / bij uw man verkoos boven een veilige situatie in de huizen van uw familie (CGVS2, p. 5). U ook uitdrukkelijk gevraagd waarom u niet weg ging van uw man toen u op een keer voor 40 dagen werd achtergelaten bij uw oom [J.], gaf u voorts het eigenaardige antwoord "er niet aan gedacht te hebben te vluchten" (CGVS1, p.7). Dit mag toch ten zeerste verbazen indien u daadwerkelijk met uw kinderen in een, naar u laat uitschijnen, agressieve en gewelddadige situatie leefde. Wanneer u werd gevraagd waarom precies u niet bij uw familie kon blijven en waarom u uw man bleef smeken te mogen terugkeren, bracht u bovendien ook telkens een andere reden naar boven. Zo zou het te wijten zijn aan uw cultuur, waar niet verwacht werd dat een oom verantwoordelijk is voor zijn nicht. Daarna zou het zijn omdat uw kinderen 'bij uw familie' niet op hun gemak waren. Vervolgens haalde u aan dat u daar niet meer kon blijven omdat het niet mocht van uw familie en ten slotte verklaarde u zich ook niet welkom gevoeld te hebben bij uw familie (CGVS1, p. 7; CGVS 2, p.4, p.25). Dat u geen éénsluitende verklaringen kan afleggen over de reden waarom u telkens besliste terug te keren naar uw gewelddadige echtgenoot, doet bijkomend de nodige vragen rijzen bij de problemen die u zou hebben gekend met uw man. Ook al zou de situatie bij uw familie verre van ideaal geweest zijn, dat een herhaaldelijke terugkeer, met uw kinderen, naar uw gewelddadige echtgenoot en vernederende situatie te verkiezen was, kan, ingeval van een waarachtig relaas, niet worden aangenomen. Bovendien kan ook niet worden ingezien waarom u, indien het daadwerkelijk zo moeilijk was om bij uw familie te verblijven, niet opnieuw kon intrekken bij uw vriendin [M.] waar u voordien immers ook reeds een achttal maanden verbleef tijdens de afwezigheid van uw man én na het vertrek van uw ouders, broers en zussen uit Irak (zie supra). Dit eventueel tijdelijk tot u een definitieve(re) oplossing kon vinden om uzelf en uw kinderen in veiligheid te brengen.

Daarnaast heeft u gedurende de aanhoudende mishandelingen, die drie jaar lang zouden hebben aangehouden, op geen enkel moment, de hulp ingeroepen van familie, vrienden, kennissen, de politie of een professionele instantie (CGVS1, p.25, p.26; CGVS2, p. 11).

Dit is wel opmerkelijk. U bent immers een geschoolde vrouw, die nota bene afstudeerde aan de faculteit Rechten. U haalde aan dat u nergens terecht kon, dat de wet niet aan uw kant staat en wees erop dat uw man een rechtszaak in verband met het hoederecht tegen u aanspande. Omwille van deze reden keerde u ook de laatste keer terug naar huis (CGVS1, p.25; CGVS 2, 20, 21). Dat u, als geschoolde vrouw met een rechtendiploma, ook niet eens stappen zou hebben gezet om u minstens te informeren over uw eventuele mogelijkheden om aan uw echtgenoot en uw gewelddadige thuissituatie te ontkomen, is weerom geenszins aannemelijk. Dat u hiertoe geen pogingen ondernam blijkt uit het feit dat u er lijkt van uit te gaan dat er geen organisaties of instanties bestaan in Irak waar u eventueel terecht kon (CGVS 2, p. 11). Uit de beschikbare informatie blijkt nochtans dat er wel degelijk instanties bestaan in Bagdad die zich ontfemen over en inzetten voor de bescherming van vrouwen tegen huishoudelijk geweld en dergelijke criminaliteit. Blijkt voorts dat er ook internationale NGO's bestaan in Irak die actief zijn op het vlak van de bescherming van basisrechten voor vrouwen (zie info in uw administratief dossier, nr. 3-4). Uw onwetendheid dienaangaande is, gelet op uw opleidingsniveau en diploma én rekening houdende met de problematiek waarmee u zou zijn geconfronteerd, volstrekt onlogisch. Dat u dan toch elke keer weer koos om terug te keren naar uw echtgenoot, zonder een oplossing te zoeken voor, minstens u te informeren over, uw situatie, en dit gedurende meerdere jaren, doet verder afbreuk aan de waarachtigheid van uw relaas.

De waarachtigheid van uw beweerde vrees wordt verder onderuit gehaald gelet op volgende. Zo claimde u meermaals tijdens uw eerste gehoor dat niemand op de hoogte was van uw problemen met uw man. Pas nadat uw man uw familie opbelde in augustus 2018 – wat na uw vlucht uit Iran was - zouden ze het geweten hebben, zo stelde u (CGVS1, p.8, p.21). Echter, tijdens uw tweede gehoor bleek uw hele familie plots wel op de hoogte van uw problemen thuis, met uitzondering van de gedwongen gemeenschap. U bevestigde dit ook meermaals (CGVS2, p.6, p.8, p.10). Dat uw verklaringen dienaangaande zo van elkaar afwijken, is niet aannemelijk ingeval van een waarachtig relaas.

Ook de manier waarop u uiteindelijk wist te ontkomen, i.c. u vluchtte weg tijdens jullie reis naar Iran, doet eens te meer de wenkbrauwen fronsen. Ten eerste vertelde u dat uw man naast de jarenlange mishandelingen, u ook kort hield. Zo verbood hij u alledaagse zaken zoals het hebben van een gsm (CGVS1, p.5, p.8, p.19; CGVS2, p.5, p.14). Het rijmt dan ook niet dat u op vakantie in Iran wel meermaals door hem alleen achter gelaten werd in een hotelkamer die nimmer op slot werd gedaan, waar u de paspoorten kon bemachtigen en zelfs aan zijn geld kon geraken dat hij achterliet in de kamer. Dit geld liet hij trouwens volgens u achter in een kluis in de kamer, zonder een code te gebruiken. In het

achterhoofd houdend welk karakter uw man zagezegd heeft, is het toch wel zeer opmerkelijk dat hij dan in Iran plots zo laks zou zijn geweest ten aanzien van u ongelooftwaardig (CGVS 2, p.13, p.15). Gezien u jaren gezwezen hebt over uw problemen tegen uw familie en beste vriendin [M.], tart het, ten tweede, elke verbeelding dat u plots wel bereid was uw verhaal uit te doeken te doen aan een onbekende een onbekende man, i.c. de receptionist. Sterker nog, naast het vertellen van al uw problemen liet u zelfs uw verwondingen aan hem zien (CGVS1, p.23). Dat u niemand van uw dichte kring volledig op de hoogte stelde van uw effectieve huissituatie noch om hulp vroeg, maar dan wel bereid was alles op te biechten aan een onbekende man, is eveneens zeer opmerkelijk (CGVS1, p.22, p.23; CGVS2, p. 14-18). Dat u niet zou stil staan bij de eventuele mogelijkheid dat de receptionist met uw man onder één hoedje speelde dan wel u, via één van zijn kennissen in Iran, in het hotel in de gaten hield tijdens zijn afwezigheid, is niet aannemelijk. Het hele gesprek tussen u en de receptionist zou bovendien heel kort geweest zijn. Hierbij is het voorts ook wel opvallend dat de receptionist bovendien een Iraakees was aan wie u dus zonder moeite in uw eigen taal op heel korte tijd uw verhaal kon doen en om hulp kon vragen (CGVS2, p.13). U claimt voorts dat deze receptionist, na uw kortstondige uiteenzetting, direct bereid was u te helpen. Dat hij u direct geloofde en bereid was u te helpen, dit zonder zich te verder te informeren over de waarheid van uw verhaal, mag eveneens verbazen. Het feit dat de receptionist éénmalig 'getuige' was van een hoogoplopende discussie tussen u en uw man, toont immers geenszins aan dat uw man u daadwerkelijk, zoals u de receptionist voorhield, al jarenlang mishandelde en misbruikte. Minstens kan toch verondersteld worden dat hij zich eerst omtrent de waarachtigheid van uw relaas bijkomend zou bevragen alvorens direct alles in het werk te stellen om u te helpen ontkomen, dit zeker gelet op het eventuele risico voor hemzelf wanneer uw echtgenoot zou doorhebben dat u vertrokken was mét de paspoorten. Deze waren in bewaring gegeven bij de receptionist en u kon deze dan ook enkel via hem teruggekregen hebben (CGVS2, p. 13). Hij was voorts ook zo bereidwillig uw vliegtickets te boeken, uw taxi naar de luchthaven te boeken en regelde tevens een persoon die u in Teheran kwam ophalen en naar een veilige plaats bracht, dit in afwachting van uw verdere reis. Dat u, die nimmer op voorhand wist hoelang uw echtgenoot zou weg zijn en wanneer terug in het hotel zou opduiken, toch de kans had om uw verhaal te doen aan de receptionist en vervolgens ook het hotel met de kinderen en het geld van uw man te verlaten, is bovendien toch ook wel heel toevallig en opmerkelijk. Volledigheidshalve dient ook worden opgemerkt dat u na het vragen van hulp aan de receptionist pas twee dagen later effectief vertrokken bent. De receptionist ging u een sms'je sturen wanneer u klaar moest staan. Dat uw obsessieve man, die u verbod in Irak een gsm te hebben, uw gsm dan niet in de gaten zou houden wanneer hij u deze plots wel ter beschikking stelde in Iran, is wederom niet aannemelijk (CGVS 2, p.15).

Ten slotte dient ook vermeld te worden dat het voorts ook volstrekt onaannemelijk is dat u als Iraakse vrouw, vergezeld van drie minderjarige kinderen, zonder toestemming of begeleiding van mannelijk gezelschap zo maar een Iraanse luchthaven kon verlaten. Volgens beschikbare informatie (zie info toegevoegd aan uw administratief dossier, nr. 5-7) is dit enkel mogelijk in uitzonderlijke gevallen, namelijk: tijdens Hadj, mits de echtgenoot in het buitenland verblijft, mits een clause in de huwelijksakte of bij noodsituatie (met toestemming van de procureur). Geen enkel van laatstgenoemde is bij u van toepassing en ondermijnt wederom de geloofwaardigheid van uw relaas.

Afsluitend zijn ook volgende bevindingen opmerkelijk en doen ernstige vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw relaas. U nam al vanuit Irak uw Iraaks diploma en huwelijksakte mee. Als u louter op reis ging naar Iran is er geen reden waarom u laatstgenoemde documenten mee zou nemen naar Iran. Wanneer u hiernaar gevraagd werd, verklaarde u dat u deze documenten meenam vanuit Irak omdat u er toen al aan dacht om te vluchten (CGVS2, p. 24). Dit klopt echter niet met uw eerdere verklaringen. U stelde immers voorheen dat u op het moment van de ruzie in de hotelkamer in Iran waarbij uw zontje gewond raakte, besliste dat het genoeg was en dat u weg moest (zie supra). Dit terzijde, u wees er voorts nog op dat uw diploma heel belangrijk is en dat u dat nodig heeft om in de toekomst te kunnen bewijzen dat uw 'rechten' gestudeerd heeft. Voor iemand die zich in zo'n kritieke situatie bevond, mag het wel ten zeerste verbazen dat u er op zo'n moment aan dacht om een bewijs mee te nemen om in het buitenland te kunnen aantonen welke studies u in uw land van herkomst volgde. Dat u hiermee zou bezig geweest zijn, doet verder vragen rijzen bij de waarachtigheid van uw relaas. Evenmin kan worden ingezien waarom u uw huwelijksakte meenam. U stelde dat u deze meenam om, indien u er niet in zou slagen te vluchten vanuit Iran, u in Iran een verblijfsvergunning zou aanvragen en u hiervoor uw huwelijksakte nodig had (CGVS2, p. 24). Hier mag het dan weer verbazen dat u nog voor uw vertrek naar Iran wel op de hoogte zou geweest zijn van het feit dat u uw huwelijksakte nodig had indien u er een verblijfsvergunning wou aanvragen, maar dan niet op de hoogte zou zijn van de mogelijkheden die u in uw eigen land had om hulp te vragen voor uw moeilijke situatie, i.c. de verschillende organisatie en NGO's die vrouwen in moeilijke situatie helpen (zie supra). Dat u

bovendien reeds voor uw komst naar hier aan dacht om uw huwelijksakte en diploma mee te nemen, dit omdat u deze documenten mogelijks in de toekomst zou kunnen nodig hebben, rijmt dan weer niet met het feit dat u er niet aan zou gedacht hebben duidelijk en overtuigende bewijzen voor te leggen van ondermeer uw verblijf en vlucht uit Iran, e.g. foto's van uw Iraans visum, foto's van de volledige paspoorten van uzelf en de kinderen, die uw relaas kunnen ondersteunen.

Rekening houdende met het geheel van bovenstaande bevindingen, moet worden besloten dat u geenszins heeft weten te overtuigen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easocoireportiraq.securitysituation20190312.pdf> of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia, Taji, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya . Op 9 december 2017 verkondigde de toenmalige eerste minister al-Abadi dat het laatste stukje ISIL-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIL had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Het aantal dodelijke burgerslachtoffers is vanaf 2017 sterk beginnen dalen. In november 2018 rapporteerde UNAMI dat het aantal slachtoffers in 2018 het laagste was in zes jaar tijd. Ook het aantal geweldincidenten is sinds de overwinning op ISIL over de hele lijn teruggelopen. Deze trend hield heel 2018 aan. Verschillende bronnen bevestigen een algemene daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2018 in vergelijking met 2017. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat ISIL zijn activiteiten in Bagdad in 2018 teruggeschoefd heeft,. ISIL bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIL gepleegde zware aanslagen plaats. ISIL is echter nog steeds in staat om kleinschalige aanvallen uit te voeren. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking. Het gros van het geweld dat er in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIL. Anno 2018 is de belangrijkste trend in het geweld in Bagdad dat het bijna allemaal persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld betreft. Geweld tegen burgers werd gebruikt om geld te verdienen, om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld nam de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden. . De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. Deze prominent aanwezige sjiitische milities - die officieel deel uitmaken van de Iraq Security Forces en onder de paraplu van de Popular Mobilization Units (PMU) werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad. Deze sjiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere

malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de Iraakse federale strijdkrachten (leger, federale politie, lokale politie) en PMU-troepen. De verschillende militieën in Bagdad zijn ook verwikkeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is. Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM 5 inhoudt. (EHRM, *J.K. and Others v. Sweden*, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2019 nog steeds geldig. De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, werd die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt werd, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De door u neergelegde stukken vermogen ook geen ander licht te werpen op voorgaande. Uw rechtendiploma (origineel), uw identiteitskaart (origineel), de paspoorten van uzelf en uw kinderen (kopieën) en de identiteitskaart van uw man (kopie) bevestigen louter uw persoonsgegevens, alsook deze van uw kinderen en uw echtgenoot, uw studies en herkomst uit Bagdad én uw burgerlijke staat, doch deze spreken zich verder niet uit over de feiten die u in Irak zou hebben meegemaakt noch kunnen zij uw beweerd vrees staven.

De overige door u voorgelegde stukken, i.c. uw Turks visum (origineel) en uw Turkse detentiepapieren (x2, kopie) hebben louter betrekking op uw reisweg doch hebben evenmin uitstaan met uw asielmotieven.

De foto's van uw reis naar Iran (kopie) – volgens u ging het hier om foto's van jullie reis in Iran - voegen niets wezenlijks toe aan uw relaas. Immers, wanneer en onder welke omstandigheden deze foto's getrokken zijn, blijkt geenszins uit de voorgelegde stukken. Ook al zou er zekerheid zijn dat het hier om foto's van jullie reis naar Iran betreft, quod non, dan nog kan uit deze foto's niet worden afgeleid dat u jarenlang door uw echtgenoot werd mishandeld en misbruikt en in het geniep van hem wegluchtte.

De Messenger-dreigingen (kopieën) die u voorlegde ontbreken enige vorm van nuttige informatie. Van wie deze berichten afkomstig zijn is niet duidelijk. De bewijswaarde van dergelijke stukken is bovendien sowieso relatief, gelet op het makkelijk te manipuleren karakter.

De voorgelegde cd-rom met een filmpje van een ruzie tussen u en een persoon – van wie u beweert dat uw man is- (kopieën) en de foto's van uw verwondingen (kopieën) kunnen bovenstaande appreciatie ook niet omvormen. Ook hier dient allereerst te worden gewezen op het makkelijk te manipuleren karakter van dergelijk 'bewijs'. Dit terzijde, uit het filmpje kan hoogstens worden afgeleid dat u ruzie

heeft met een persoon, maar wanneer en onder welke omstandigheden dit fragment - het betreft hier echter voornamelijk een geluidsfragment waar amper personen op te zien zijn – werd opgenomen, is geenszins duidelijk. Ook al zou het vaststaan dat het hier een ruzie tussen u en uw man betreft, dan nog volstaat dit geenszins om te besluiten dat u uw echtgenoot ontvluchtte nadat u jarenlang door hem werd mishandeld en thans risico loopt ingeval van een terugkeer naar Irak.

Wat de voorgelegde kopieën van de foto's betreft, dient voorts te worden opgemerkt dat bij drie van de vier foto's niet eens duidelijk te zien is wie, dan wel wiens lichaamsdelen op de foto's staan afgebeeld. Op de vierde foto is wel uw gezicht te herkennen alsook kan worden vastgesteld dat u blauwe plekken heeft in uw gezicht. Echter, hier dient dan weer te worden vastgesteld dat uit deze foto op geen enkele manier kan worden afgeleid wanneer, onder welke omstandigheden u deze verwondingen opliep. Dit geldt ook voor de overige drie foto's die u voorlegde.

Uw Iraakse gerechtspapieren (kopieën) tonen louter aan dat er een procedure aangaande het hoederecht van de kinderen werd opgestart, niets meer en niets minder. In elk geval kunnen deze niets aantonen aangaande uw beweerde situatie in Irak. Het betreffen bovendien kopieën, welke gemakkelijk manipuleerbaar zijn en waarvan de authenticiteit dus niet na te gaan is.

De documenten gerelateerd aan uw verblijf in Griekenland hebben tot slot enkel betrekking op uw verblijf en verzoek om internationale bescherming ginds, maar voegen ook niets wezenlijks toe aan uw relaas.

Volledigheidshalve kan aan dit alles nog worden toegevoegd dat alle Iraakse documenten gemakkelijk tegen betaling kunnen verkregen worden waardoor hun bewijswaarde hoe dan ook slechts relatief is (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier).

Gelet op het geheel van voorgaande bevindingen, moet worden besloten dat u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. De documenten die u voorlegde zijn niet van dien aard dat ze de bovenstaande beoordeling wijzigen. Documenten kunnen enkel een geloofwaardig relaas ondersteunen, maar kunnen de aannemelijkheid van een ongeloofwaardig relaas niet herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1, A, § 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/2 tot en met 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, onder andere het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, van artikel 4 van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van artikel 103 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming en van artikelen 3 juncto 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM). Ten slotte voert verzoekster een manifeste appreciatiefout aan.

In een eerste onderdeel van het middel stelt verzoekster dat haar ten onrechte de vluchtelingenstatus wordt geweigerd. Zij meent dat ze wel degelijk in gevaar is bij een terugkeer naar Irak en dat haar

problemen wel degelijk geloofwaardig moeten worden bevonden. De commissaris-generaal heeft geen rekening gehouden met de concrete omstandigheden van haar situatie en haar problemen onvoldoende erkend.

Verzoekster wijst op het groot aantal stavingsstukken dat zij heeft neergelegd, en betoogt dat de commissaris-generaal deze onvoldoende heeft onderzocht. De inhoud van deze documenten komt overeen met de door haar beschreven feiten, met name dat zij het slachtoffer was van extreem echtelijk geweld vanwege een echtgenoot die lid is van een sjiiitische militie. Ze klaagt aan dat de commissaris-generaal om onbegrijpelijke redenen geen bewijswaarde kan hechten aan deze documenten, zelfs zonder deze documenten voorafgaandelijk aan een grondig onderzoek te hebben onderworpen. Bovendien heeft de commissaris-generaal de persoonlijkheid van de echtgenoot van verzoekster volledig misrekend. Nochtans biedt deze een verklaring voor zijn gedrag en dat van verzoekster zelf. Verder herhaalt verzoekster een aantal van haar verklaringen en biedt zij een antwoord op de negatieve vaststellingen die de commissaris-generaal in de bestreden beslissing maakt.

Zij benadrukt ook dat haar verkrachtingen in medische attesten worden vastgesteld en stelt dat de commissaris-generaal ten onrechte geen rekening houdt met haar kwetsbare psycho-sociale toestand. Zij is momenteel in psychiatrische behandeling voor de psychische trauma's die zij heeft ondergaan. Verder legt zij bijkomende nieuwe stukken neer die haar relaas kunnen ondersteunen, met name een aantal foto's en filmpjes die het geschetste profiel van haar echtgenoot staven en bepaalde van haar verklaringen bevestigen. Ten slotte stelt verzoekster dat haar relaas wel degelijk beantwoordt aan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift volgende stukken:

- stuk 2: medische verslagen van 9 januari 2020 en 10 januari 2020 van P.N., huisarts over verzoekster (+ foto's letsels van verzoekster);
- stuk 3: attest van 13/01/2020 van psychiater K.N.;
- stuk 4: medisch verslag van 10 januari 2020 van huisarts P.N. over zoontje A. van verzoekster (+ foto's van de letsels aan zijn voet);
- stuk 5: bewijs van reparatie gsm-toestel bij een gsm-repair-service (Belga-Telecom) in Genk van 26 december 2019;
- stukken 6-7: trouwfoto's van verzoekster;
- stukken 8-13: foto's van verzoeksters echtgenoot;
- stuk 14: foto van de Turkse gevangenis;
- stuk 15: foto van het Turkse bevel om het grondgebied te verlaten;
- stuk 16: cd-rom met filmpje van verzoekster echtgenoot;
- stuk 17: cd-rom met 4 filmpjes over Iraakse sjiiitische toeristen in Iran.

3. Nota met opmerkingen

Op 2 juli 2019 ontvangt de Raad vanwege de verwerende partij een nota met opmerkingen, overeenkomstig artikel 39/72, §1 van de Vreemdelingenwet, waarin zij het gelijk van haar beslissing herhaalt en tevens een beoordeling maakt van de nieuwe stukken die verzoekster voorlegt.

De verwerende partij vult ook nog de beschikbare landeninformatie aan en verwijst naar:

- het rapport van UNHCR: *“International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq”* van mei 2019;
- EASO *“Country Guidance note: Iraq”* van juni 2019;
- EASO *“Country of Origin Report Iraq: Security situation”* van maart 2019.

4. Aanvullende nota's

4.1. Verweerder maakt op 17 augustus 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in de provincie Bagdad wordt gemaakt. Hij verwijst hierbij naar:

- het rapport van UNHCR: *“International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq”* van mei 2019;
- EASO *“Country Guidance note: Iraq”* van juni 2019;
- EASO *“Country of Origin Report Iraq: Security situation”* van maart 2019;
- COI Focus Irak *“Veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak”* van 20 maart 2020.

4.2. Op 26 augustus 2020 maakt verzoekster overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarbij zij volgende stukken voegt:

- stuk 1: krantenknipsel van 25/01/2020 uit een Iraakse krant met daarin een artikel over de moord op M.;
- stuk 2: beëdigde vertaling naar het Nederlands van stuk 1;
- stuk 3: vergeefse poging (26/02/2020) die verzoekster heeft ondernomen om via social media in contact te komen met haar vriendin M.;
- stuk 4: beëdigde vertaling naar het Nederlands van stuk 3;
- stuk 5: oude kleurenfoto waarop verzoekster te zien is samen met haar vriendin M. (genomen op de Iraakse universiteitscampus);
- stuk 6: print van de gsm-contacts tussen verzoekster en de moeder van M.;
- stuk 7: beëdigde vertaling naar het Nederlands van stuk 6;
- stuk 8: print van een doodsbedreiging van A. (verzoeksters echtgenoot) gericht aan verzoekster;
- stuk 9: beëdigde vertaling naar het Nederlands van stuk 8;
- stuk 10: print van een doodsbedreiging die A. (verzoeksters echtgenoot) onder een vals profiel (de genaamde '[S.A.]') heeft gericht aan verzoekster;
- stuk 11: beëdigde vertaling naar het Nederlands van stuk 10;
- stukken 12-15: stukken uit het strafdossier n.a.v. de strafklacht die verzoekster bij de politie in Genk heeft neergelegd n.a.v. de doodsbedreigingen door haar echtgenoot;
- stuk 16: e-mail van de sociaal assistente van verzoekster;
- stuk 17: vluchtgegevens m.b.t. het vliegtuig dat verzoekster had genomen uit Teheran (met bestemming Istanboel);
- stuk 18: beëdigde vertaling naar het Nederlands van stuk 17;
- stukken 19 t.e.m. 20: e-mails die verzoekster heeft gestuurd naar het Iraanse reisbureau met de vraag om inlichtingen te verkrijgen, met beëdigde vertalingen naar het Nederlands;
- stuk 21: verzoekschrift dat verzoeksters echtgenoot had neergelegd bij de Iraakse rechtbank om het ouderlijk gezag over de kinderen te eisen;
- stuk 22: beëdigde vertaling naar het Nederlands van stuk 21;
- stuk 22a: vonnis Iraakse rechtbank;
- stuk 22b: beëdigde vertaling naar het Nederlands van stuk 22a;
- stuk 23: Turks document van de gesloten instelling waar verzoekster had verbleven tijdens haar verblijf in Turkije (na haar vlucht uit Iran);
- stuk 24: beëdigde vertaling naar het Nederlands van Stuk 23;
- stuk 25: medisch verslag dokter I. Casteels;
- stuk 26: medisch verslag van 03/04/2020, dokter P. Nicodemus;
- stuk 27: medisch verslag van 02/03/2020, dokter P. Nicodemus;
- stuk 28: medisch verslag van 20/01/2020, dokter P. Nicodemus;
- stuk 29: raadplegingen op UZ Leuven;
- stuk 30: schrijven van 17/03/2020, Sociaal Huis Genk.

4.3. Ter terechtzitting maakt de raadsman van verzoekster overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarbij volgende stukken zijn gevoegd:

- stuk 31: kopie van de overlijdensakte van M.;
- stuk 32: beëdigde vertaling naar het Nederlands van stuk 31.

5. Schriftelijk verslag en replieknota

5.1. Op 7 oktober 2020 maakt de verwerende partij een schriftelijk verslag over, nadat de Raad haar bij beschikking van 30 september 2020 conform artikel 39/76, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet een schriftelijk verslag had gevraagd over de bij de aanvullende nota's gevoegde stukken.

5.2. Verzoekster dient op 20 oktober 2020 een replieknota in conform artikel 39/76, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet.

6. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

6.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingen-

betwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6.2. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan

de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

7.1. Verzoekster heeft de Iraakse nationaliteit, is afkomstig uit Bagdad en behoort tot de sjiiitische gemeenschap. Zij verklaart te zijn gevlucht uit vrees voor haar echtgenoot, die haar heeft geslagen, misbruikt en haar door andere mannen heeft laten verkrachten.

7.2. Verzoekster heeft verschillende stukken voorgelegd ter staving van haar vluchtrelaas.

De Raad wijst er vooreerst op dat de commissaris-generaal, en bijgevolg ook de Raad, de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mogen ontzeggen wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714)

In tegenstelling tot wat verzoekster beweert, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing zeer duidelijk dat de voorgelegde documenten zowel inhoudelijk als vormelijk werden onderzocht en beoordeeld door de commissaris-generaal. De commissaris-generaal motiveert daarbij uitgebreid en zeer begrijpelijk waarom de voorgelegde documenten verzoeksters vluchtrelaas niet kunnen staven noch een begin van bewijs vormen. Uit wat hierna volgt, blijkt geenszins dat de commissaris-generaal is tekort geschoten in zijn samenwerkingsplicht.

Zo stelt de commissaris-generaal vast dat de voorgelegde Iraakse identiteitskaarten, paspoorten en rechtendiploma enkel verzoeksters persoonlijke gegevens bevestigen, alsook deze van haar kinderen en haar echtgenoot, haar studies en herkomst uit Bagdad en haar burgerlijke staat. Hij besluit terecht dat deze documenten echter niets zeggen over de feiten die verzoekster in Irak zou hebben meegemaakt en de beweerde vrees niet kunnen staven.

In dezelfde zin oordeelt hij terecht dat het Turks visum en de Turkse detentiepapieren enkel betrekking hebben op verzoeksters reisweg en niet op haar vluchtmotieven.

Wat betreft de kopieën van foto's van de reis naar Iran, stelt de commissaris-generaal vast dat geenszins blijkt wanneer en onder welke omstandigheden deze foto's werden gemaakt en dat deze foto's niets wezenlijks toevoegen aan haar vluchtrelaas. Hij concludeert terdege: *“Ook al zou er zekerheid zijn dat het hier om foto's van jullie reis naar Iran betreft, quod non, dan nog kan uit deze foto's niet worden afgeleid dat u jarenlang door uw echtgenoot werd mishandeld en misbruikt en in het geniep van hem wegluchtte.”*

Over de dreigberichten van haar verzoeksters echtgenoot via Messenger, een cd-rom met een filmpje van een ruzie tussen verzoekster en haar echtgenoot, foto's van verzoeksters vermeende verwondingen en Iraakse gerechtelijke documenten over een procedure voor het hoederecht van de kinderen, motiveert de commissaris-generaal uitgebreid als volgt:

“De Messenger-dreigingen (kopieën) die u voorlegde ontbreken enige vorm van nuttige informatie. Van wie deze berichten afkomstig zijn is niet duidelijk. De bewijswaarde van dergelijke stukken is bovendien sowieso relatief, gelet op het makkelijk te manipuleren karakter.

De voorgelegde cd-rom met een filmpje van een ruzie tussen u en een persoon – van wie u beweert dat uw man is- (kopieën) en de foto's van uw verwondingen (kopieën) kunnen bovenstaande appreciatie ook niet omvormen. Ook hier dient allereerst te worden gewezen op het makkelijk te manipuleren karakter van dergelijk 'bewijs'. Dit terzijde, uit het filmpje kan hoogstens worden afgeleid dat u ruzie heeft met een persoon, maar wanneer en onder welke omstandigheden dit fragment - het betreft hier echter voornamelijk een geluidsfragment waar amper personen op te zien zijn – werd opgenomen, is geenszins duidelijk. Ook al zou het vaststaan dat het hier een ruzie tussen u en uw man betreft, dan nog volstaat dit geenszins om te besluiten dat u uw echtgenoot ontvluchtte nadat u jarenlang door hem werd mishandeld en thans risico loopt ingeval van een terugkeer naar Irak.

Wat de voorgelegde kopieën van de foto's betreft, dient voorts te worden opgemerkt dat bij drie van de vier foto's niet eens duidelijk te zien is wie, dan wel wiens lichaamsdelen op de foto's staan afgebeeld. Op de vierde foto is wel uw gezicht te herkennen alsook kan worden vastgesteld dat u blauwe plekken heeft in uw gezicht. Echter, hier dient dan weer te worden vastgesteld dat uit deze foto op geen enkele manier kan worden afgeleid wanneer, onder welke omstandigheden u deze verwondingen opliep. Dit geldt ook voor de overige drie foto's die u voorlegde.

Uw Iraakse gerechtspapieren (kopieën) tonen louter aan dat er een procedure aangaande het hoederecht van de kinderen werd opgestart, niets meer en niets minder. In elk geval kunnen deze niets aantonen aangaande uw beweerde situatie in Irak. Het betreffen bovendien kopieën, welke gemakkelijk manipuleerbaar zijn en waarvan de authenticiteit dus niet na te gaan is.

De documenten gerelateerd aan uw verblijf in Griekenland hebben tot slot enkel betrekking op uw verblijf en verzoek om internationale bescherming ginds, maar voegen ook niets wezenlijks toe aan uw relaas.

Volledigheidshalve kan aan dit alles nog worden toegevoegd dat alle Iraakse documenten gemakkelijk tegen betaling kunnen verkregen worden waardoor hun bewijswaarde hoe dan ook slechts relatief is (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier)."

Door louter algemeen te betogen dat de inhoud van deze documenten overeenkomt met de door haar beschreven feiten – met name dat zij het slachtoffer was van extreem echtelijk geweld vanwege een echtgenoot die lid is van een sjiiitische militie – gaat verzoekster geheel voorbij aan voormelde specifieke bevindingen van de commissaris-generaal over de inhoud en de bewijswaarde van de voorgelegde documenten. Het betoog dat zij geïsoleerd leefde en enkel door haar eigen echtgenoot kan zijn geslagen, is niet meer dan een blote bewering die geen afbreuk doet aan de terechte bevinding dat uit de vierde foto van verzoeksters gezicht met blauwe plekken niet kan worden afgeleid wanneer en onder welke omstandigheden zij deze verwondingen opliep.

Verzoekster brengt verder geen enkel concreet element aan dat de overige bevindingen, die pertinent en correct zijn, en die steun vinden in het administratief dossier, kan weerleggen, verklaren of een in ander daglicht kan stellen. De bevindingen van de commissaris-generaal over de voorgelegde stukken worden dan ook volledig overgenomen door de Raad. Uit deze bevindingen volgt dat, hoewel verzoekster zich heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, deze documenten omwille van hun inhoud en relatieve bewijswaarde niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekster voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met haar land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

7.3. Na lezing van het administratief dossier, oordeelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaringen.

7.3.1. Vooreerst stelt de Raad, samen met de commissaris-generaal, vast dat de handelingen die verzoekster stelde, of het gebrek eraan, na de verdwijning van haar echtgenoot in 2015 alsook na zijn terugkeer in 2016 afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van haar relaas. De commissaris-generaal motiveert hierover terdege als volgt:

"Nadat uw man terug boven water gekomen was na een jaar spoorloos te zijn geweest, heeft u namelijk geen doorgedreven poging ondernomen te achterhalen waar hij geweest was noch een antwoord te vinden op de vraag waarom zijn gedrag ten aanzien van u zo drastisch veranderd was. Zo begon uw

man u plots uit te schelden en te mishandelen, terwijl jullie relatie voor zijn verdwijning goed verliep (CGVS1, p.5; CGVS 2, p. 25). Dat u na zo een ingrijpende gebeurtenis, de plotse verdwijning van uw man voor een jaar lang, hier niet over hebt doorgevraagd aan hem of via familie, vrienden of kennissen informatie trachtte te achterhalen over wat er juist gebeurd is, lijkt onaannemelijk. Gezien jullie relatie voor zijn verdwijning goed verliep en jullie bij elkaar waren gekomen vanuit effectieve liefdesoverwegingen (CGVS1, p. 4) is het dan ook onlogisch dat u zich na zijn terugkomst zo snel neerlegde bij de openstaande vragen die u had. Wanneer u over deze onwetendheid gevraagd wordt, antwoordt u simpelweg "dat hij gewoon zo is" (CGVS1, p.4, p.9, p.11). Even onlogisch is het dat u niet besloot uw familie te vervoegen tijdens de verdwijning van uw man. U had zelf geen inkomen op dat moment en uw hele familie verliet Irak. De thuissituatie met uw schoonmoeder verliep enorm stroef en uw eigen moeder gaf u zelfs mee dat zij er van uitging dat uw man een andere vrouw had. Toch besloot u om in Irak te blijven en te wachten op meer nieuws rond uw man verdwijning. Het rijmt dan ook niet dat u ook geen enkele doorgedreven poging ondernomen heeft om tijdens die periode van onwetendheid gedurende zijn afwezigheid iets bij te dragen aan de zoektocht naar uw man noch iets concreets te weten te komen over hem (CGVS1, p.5, p.6, p.8; CGVS 2, p.6, p. 10, p.11)."

Verzoekster slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Zij stelt in het verzoekschrift dat zij haar ouders niet naar Europa is gevolgd in 2015 omdat haar verstandhouding met haar echtgenoot nog goed was, dat zij de overtocht met haar drie kleine kinderen niet durfde maken en dat zij niet kon voorspellen dat zij later moeilijkheden met hem zou krijgen. Verzoekster formuleert hiermee in wezen een post-factum verklaring die er op is gericht een ongerijmdheid in haar verklaringen weg te nemen. Zij verklaarde immers op het CGVS dat, hoewel de thuissituatie met haar schoonmoeder enorm stroef verliep, er werd gesuggereerd dat haar man een andere vrouw had en zij terug bij haar ouder introk, zij haar ouders toch niet naar Europa is gevolgd in 2015 maar in Irak bleef om op meer nieuws van haar man te wachten. De commissaris-generaal oordeelde terecht dat zulk gedrag niet rijmt met het feit dat zij desondanks geen enkele doorgedreven poging heeft ondernomen om iets bij te dragen aan de zoektocht naar haar man of iets concreets over hem te weten te komen (AD CGVS, stuk 12, gehoorverslag I, p. 5 en stuk 7, gehoorverslag II, p. 8, 10). De nieuwe wending die verzoekster hieraan geeft in haar verzoekschrift verklaart nog steeds niet waarom zij geen enkele doorgedreven poging ondernam om haar echtgenoot terug te vinden en evenmin waarom zij bij terugkomst van haar echtgenoot evenmin een doorgedreven poging heeft ondernomen om te achterhalen waar hij was geweest of een antwoord te vinden op de vraag waarom zijn gedrag ten aanzien van haar en de kinderen zo drastisch was veranderd.

7.3.2. De Raad merkt vervolgens, samen met de commissaris-generaal, op dat verzoekster geen eensluidende en aannemelijke verklaringen kan afleggen over de reden waarom zij telkens besliste om terug te keren naar haar gewelddadige echtgenoot, zoals terdege blijkt uit volgende motieven:

"U verklaarde voorts dat de situatie met uw man verslechterde nadat hij na een jaar plots weer opdook (CGVS1, p.5). Zo zou uw man u sindsdien mishandeld hebben, verplichtte hij u tot gemeenschap met onbekende mannen en bracht hij u en de kinderen herhaaldelijk naar familieleden wanneer hij u beu was. Hier verbleef u telkens voor vrij lange periodes. Tijdens deze periodes blokkeerde uw man u op sociale media. Het is bevreemdend te horen dat u er telkens, ondanks de situatie waarin u verkeerde, nochtans alles aan deed om toch nog in contact te kunnen komen met hem. Sterker nog; u smeekte uw man meermaals om u terug te nemen en terug naar huis te mogen (CGVS1, p.7, p.21; CGVS2, p.25). Gezien uw aangehaalde vrees voor uw man, kunnen hier vraagtekens bij gesteld worden. Waarom u überhaupt wou terugkeren naar huis en uw man, net daar waar al het kwaad vandaan kwam, is geenszins duidelijk. Indien de situatie inderdaad dermate ernstig was bij uw man, is het wel zeer opmerkelijk dat u er net alles aan deed om met de kinderen toch terug te keren naar hem. U gaf daarbovenop vreemd genoeg ook letterlijk toe dat u de situatie met / bij uw man verkoos boven een veilige situatie in de huizen van uw familie (CGVS2, p. 5). U ook uitdrukkelijk gevraagd waarom u niet weg ging van uw man toen u op een keer voor 40 dagen werd achtergelaten bij uw oom [J.], gaf u voorts het eigenaardige antwoord "er niet aan gedacht te hebben te vluchten" (CGVS1, p.7). Dit mag toch ten zeerste verbazen indien u daadwerkelijk met uw kinderen in een, naar u laat uitschijnen, agressieve en gewelddadige situatie leefde. Wanneer u werd gevraagd waarom precies u niet bij uw familie kon blijven en waarom u uw man bleef smeken te mogen terugkeren, bracht u bovendien ook telkens een andere reden naar boven. Zo zou het te wijten zijn aan uw cultuur, waar niet verwacht werd dat een oom verantwoordelijk is voor zijn nicht. Daarna zou het zijn omdat uw kinderen 'bij uw familie' niet op hun gemak waren. Vervolgens haalde u aan dat u daar niet meer kon blijven omdat het niet mocht van uw familie en ten slotte verklaarde u zich ook niet welkom gevoeld te hebben bij uw familie (CGVS1, p. 7; CGVS 2, p.4, p.25). Dat u geen éénsluidende verklaringen kan afleggen over de reden waarom u telkens besliste terug te keren naar uw gewelddadige echtgenoot, doet bijkomend de nodige vragen rijzen bij de problemen die u zou hebben gekend met uw man. Ook al zou de situatie bij uw familie verre

van ideaal geweest zijn, dat een herhaaldelijke terugkeer, met uw kinderen, naar uw gewelddadige echtgenoot en vernederende situatie te verkiezen was, kan, ingeval van een waarachtig relaas, niet worden aangenomen. Bovendien kan ook niet worden ingezien waarom u, indien het daadwerkelijk zo moeilijk was om bij uw familie te verblijven, niet opnieuw kon intrekken bij uw vriendin [M.] waar u voordien immers ook reeds een achttal maanden verbleef tijdens de afwezigheid van uw man én na het vertrek van uw ouders, broers en zussen uit Irak (zie supra). Dit eventueel tijdelijk tot u een definitieve(re) oplossing kon vinden om uzelf en uw kinderen in veiligheid te brengen.”

Verzoekster kan deze bevindingen niet weerleggen of in een andere daglicht te stellen. Waar zij in haar verzoekschrift stelt dat zij steeds terugkeerde naar haar echtgenoot omdat haar familieleden bang van hem waren omwille van zijn lidmaatschap van een sjiitische militie, merkt de Raad op dat zij dit element nooit eerder tijdens haar gehoren als reden heeft aangehaald, waardoor dit als post-factum vergoelijking van de opgemerkte incoherenties in haar relaas dient te worden beschouwd. Zoals hierna zal blijken, kan ook geen geloof worden gehecht aan de bewering dat haar echtgenoot lid is van een sjiitische militie.

Waar zij meent dat er geen rekening wordt gehouden met angstgevoelens omwille van de veiligheid van de kinderen, gevoelens van loyaliteit en culturele tradities, wijst de Raad erop dat verzoekster hiermee deels eerdere verklaringen herhaalt én deels een nieuwe verklaring geeft voor de reden waarom zij telkens besliste terug te keren naar haar gewelddadige echtgenoot. De vaststelling dat zij geen eensluidende verklaringen kan afleggen, blijft aldus overeind. Het betoog dat zij niet bij haar vriendin M. kon blijven inwonen omdat deze vriendin intussen een relatie was begonnen, is verder niet meer dan een loutere post-factum bewering die niet wordt gestaafd en duidelijk na reflectie is tot stand gekomen.

7.3.3. De Raad acht het verder, samen met de commissaris-generaal, niet aannemelijk dat verzoekster gedurende de drie jaar dat de mishandelingen zouden hebben aangehouden, op geen enkel moment de hulp heeft ingeroepen van familie, vrienden, kennissen, de politie of een professionele instantie of zich hierover heeft geïnformeerd, zoals terdege wordt uiteengezet in volgende motieven:

“U bent immers een geschoolde vrouw, die nota bene afstudeerde aan de faculteit Rechten. U haalde aan dat u nergens terecht kon, dat de wet niet aan uw kant staat en wees erop dat uw man een rechtszaak in verband met het hoederecht tegen u aanspande. Omwille van deze reden keerde u ook de laatste keer terug naar huis (CGVS1, p.25; CGVS 2, 20, 21). Dat u, als geschoolde vrouw met een rechtendiploma, ook niet eens stappen zou hebben gezet om u minstens te informeren over uw eventuele mogelijkheden om aan uw echtgenoot en uw gewelddadige thuissituatie te ontkomen, is weerom geenszins aannemelijk. Dat u hiertoe geen pogingen ondernam blijkt uit het feit dat u er lijkt van uit te gaan dat er geen organisaties of instanties bestaan in Irak waar u eventueel terecht kon (CGVS 2, p. 11). Uit de beschikbare informatie blijkt nochtans dat er wel degelijk instanties bestaan in Bagdad die zich ontfemen over en inzetten voor de bescherming van vrouwen tegen huishoudelijk geweld en dergelijke criminaliteit. Blijkt voorts dat er ook internationale NGO's bestaan in Irak die actief zijn op het vlak van de bescherming van basisrechten voor vrouwen (zie info in uw administratief dossier, nr. 3-4). Uw onwetendheid dienaangaande is, gelet op uw opleidingsniveau en diploma én rekening houdende met de problematiek waarmee u zou zijn geconfronteerd, volstrekt onlogisch. Dat u dan toch elke keer weer koos om terug te keren naar uw echtgenoot, zonder een oplossing te zoeken voor, minstens u te informeren over, uw situatie, en dit gedurende meerdere jaren, doet verder afbreuk aan de waarachtigheid van uw relaas.”

Verzoekster slaagt er niet in om deze motieven te weerleggen of in een ander daglicht te stellen. Dat verzoekster nooit heeft gewerkt en geen praktijkervaring had, neemt niet weg dat zij hooggeschoold is en aan de faculteit Rechten afstudeerde. Verzoekster kan niet ernstig voorhouden dat zij beschermend is opgevoed, aangezien haar de vrijheid werd gegeven om universitaire studies te ondernemen, hetgeen een duidelijke aanwijzing is dat zij door haar familie niet conservatief of beschermend werd opgevoed, maar voldoende vrijheid had om deel te nemen aan het publieke leven. Verzoekster heeft overigens doorheen haar gehoren nooit vermeld dat zij uit een conservatief of beschermend milieu afkomstig was. Omwille van haar opleidingsniveau en diploma mag redelijkerwijze worden verwacht dat verzoekster bekend is met haar ruimere leefomgeving, met name de maatschappelijke, juridische en socio-politieke elementen ervan. Haar jonge leeftijd doet hieraan geen afbreuk. Het is in deze omstandigheden dan ook niet aannemelijk dat verzoekster gedurende de drie jaar dat de mishandelingen aanhielden, op geen enkel moment de hulp heeft ingeroepen van familie, vrienden, kennissen, de politie of een professionele instantie of zich hierover geïnformeerd.

7.3.4. Waar de commissaris-generaal oordeelt dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot de vraag of er iemand op de hoogte was van haar problemen met haar man, kan hij, na lezing van de gehoorverslagen, niet worden bijgetreden. Dit doet evenwel geen afbreuk aan de vaststelling dat het niet aannemelijk is dat verzoekster gedurende de drie jaar dat de mishandelingen

hebben aangehouden op geen enkel moment de hulp heeft ingeroepen van familie, vrienden, kennissen, de politie of een professionele instantie of zich hierover heeft geïnformeerd, des te meer daar verzoekster zelf toegeeft dat haar familie zowel in België als in Irak toch op zijn minst op de hoogte was van de ruzies (AD CGVS, stuk 7, gehoorverslag II, p. 10).

7.3.5. Evenzo acht de Raad, samen met de commissaris-generaal, de manier waarop verzoekster wist te ontkomen, dit betreft de omstandigheden van haar vlucht tijdens de reis naar Iran, niet aannemelijk, zoals terecht wordt toegelicht in volgende motieven:

“Ten eerste vertelde u dat uw man naast de jarenlange mishandelingen, u ook kort hield. Zo verbood hij u alle daagse zaken zoals het hebben van een gsm (CGVS1, p.5, p.8, p.19; CGVS2, p.5, p.14). Het rijmt dan ook niet dat u op vakantie in Iran wel meermaals door hem alleen achter gelaten werd in een hotelkamer die nimmer op slot werd gedaan, waar u de paspoorten kon bemachtigen en zelfs aan zijn geld kon geraken dat hij achterliet in de kamer. Dit geld liet hij trouwens volgens u achter in een kluis in de kamer, zonder een code te gebruiken. In het achterhoofd houdend welk karakter uw man zogezegd heeft, is het toch wel zeer opmerkelijk dat hij dan in Iran plots zo laks zou zijn geweest ten aanzien van u ongelooftwaardig (CGVS 2, p.13, p.15).”

Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat de vrijheid die zij van haar echtgenoot kreeg in Iran wordt verklaard door het gegeven dat deze laatste met deze reis naar Iran de bedoeling had om haar te paaïen en dat hij in een ‘gulle bui’ was. Dit betoog kan niet overtuigen. Dat haar echtgenoot de reis naar Iran oorspronkelijk voorstelde als een vakantie en verzoekster de eerste week normaal behandelde (AD CGVS, stuk 7, gehoorverslag II, p. 12), neemt niet weg dat volgens verzoeksters verklaringen het finale en werkelijke opzet van deze reis erin bestond om haar te laten gebruiken door andere mannen (AD CGVS, stuk 12, gehoorverslag I, p. 21: *“Waarom wou hij dan naar Iran gaan? Hij had een afspraak met andere mensen daar om mij hetzelfde aan te doen.”*).

Gelet op het werkelijke opzet van de reis, is het niet aannemelijk is dat haar echtgenoot in Iran plots zo laks zou zijn geweest ten aanzien van verzoekster, met name dat zij een gsm kreeg en dat hij haar achterliet op een hotelkamer die van buitenaf kon worden gesloten en waar hij geld in een kluis achterliet zonder de code te gebruiken. Dat de reispassen zich op de receptie bevonden, doet aan deze onaannemelijkheid geen afbreuk.

Tevens wordt met reden gemotiveerd:

“Gezien u jaren gezweven hebt over uw problemen tegen uw familie en beste vriendin [M.], tart het, ten tweede, elke verbeelding dat u plots wel bereid was uw verhaal uit te doeken te doen aan een onbekende een onbekende man, i.c. de receptionist. Sterker nog, naast het vertellen van al uw problemen liet u zelfs uw verwondingen aan hem zien (CGVS1, p.23). Dat u niemand van uw dichte kring volledig op de hoogte stelde van uw effectieve huissituatie noch om hulp vroeg, maar dan wel bereid was alles op te biechten aan een onbekende man, is eveneens zeer opmerkelijk (CGVS1, p.22, p.23; CGVS2, p. 14-18). Dat u niet zou stil staan bij de eventuele mogelijkheid dat de receptionist met uw man onder één hoedje speelde dan wel u, via één van zijn kennissen in Iran, in het hotel in de gaten hield tijdens zijn afwezigheid, is niet aannemelijk. Het hele gesprek tussen u en de receptionist zou bovendien heel kort geweest zijn. Hierbij is het voorts ook wel opvallend dat de receptionist bovendien een Irakees was aan wie u dus zonder moeite in uw eigen taal op heel korte tijd uw verhaal kon doen en om hulp kon vragen (CGVS2, p.13). U claimt voorts dat deze receptionist, na uw kortstondige uiteenzetting, direct bereid was u te helpen. Dat hij u direct geloofde en bereid was u te helpen, dit zonder zich te verder te informeren over de waarheid van uw verhaal, mag eveneens verbazen. Het feit dat de receptionist éénmalig ‘getuige’ was van een hoogoplopende discussie tussen u en uw man, toont immers geenszins aan dat uw man u daadwerkelijk, zoals u de receptionist voorhield, al jarenlang mishandelde en misbruikte. Minstens kan toch verondersteld worden dat hij zich eerst omtrent de waarachtigheid van uw relaas bijkomend zou bevragen alvorens direct alles in het werk te stellen om u te helpen ontkomen, dit zeker gelet op het eventuele risico voor hemzelf wanneer uw echtgenoot zou doorhebben dat u vertrokken was mét de paspoorten. Deze waren in bewaring gegeven bij de receptionist en u kon deze dan ook enkel via hem teruggekregen hebben (CGVS2, p. 13). Hij was voorts ook zo bereidwillig uw vliegtickets te boeken, uw taxi naar de luchthaven te boeken en regelde tevens een persoon die u in Teheran kwam ophalen en naar een veilige plaats bracht, dit in afwachting van uw verdere reis. Dat u, die nimmer op voorhand wist hoelang uw echtgenoot zou weg zijn en wanneer terug in het hotel zou opduiken, toch de kans had om uw verhaal te doen aan de receptionist en vervolgens ook het hotel met de kinderen en het geld van uw man te verlaten, is bovendien toch ook wel heel toevallig en opmerkelijk.”

Verzoekster geeft aan dat Ahwaz een toeristische trekpleister is voor veel Iraakse sjiïeten is en dat daar veel Iraakse (Arabische sprekende) burgers in de toeristische sector van dit deel van Iran zijn tewerkgesteld. Ter staving hiervan voegt zij stuk 17 (cd-rom met 4 filmpjes over Iraakse sjiïitische toeristen in

Iran) toe aan haar verzoekschrift. Hieruit moet blijken dat het geloofwaardig is dat de hotelbediende een Irakees is, quod non.

Het betoog doet immers geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekster, die voorhoudt dat zij gedurende een periode van drie jaar aan mishandeling, geweld en vernedering werd blootgesteld, enerzijds haar eigen familie en beste vriendin niet in vertrouwen nam noch hulp bij hen zocht maar, anderzijds, plots een wildvreemde Irakees die zij slechts zeer kort en op toevallige wijze ontmoette in Iran wél in vertrouwen nam, hoewel zij niet kon weten of deze hotelbediende banden had met haar echtgenoot en zij dus een groot risico nam door haar gedrag. Verder blijkt uit verzoeksters relaas dat deze onbekende hotelbediende, zonder zich verder te informeren over de waarheid van verzoeksters verhaal, meteen een groot aantal stappen ondernam. De hotelbediende stelde zich daarbij zonder meer zelf bloot aan een aantal risico's en eventuele vergelding door verzoeksters echtgenoot zonder de waarachtigheid van het relaas te zien bevestigd. De commissaris-generaal oordeelt terecht dat het geheel van al deze elementen weinig geloofwaardig overkomt. De neergelegde filmpjes over Iraakse toeristen in Irak noch het betoog dat de hotelbediende empathie toonde aan verzoekster die zich in een uitzichtloze noodsituatie bevond, bieden hiervoor een afdoende verklaring en evenmin werpen zij een ander licht op voormelde bevindingen.

Overigens voegt de commissaris-generaal nog terecht toe: *Volledigheidshalve dient ook te worden opgemerkt dat u na het vragen van hulp aan de receptionist pas twee dagen later effectief vertrokken bent. De receptionist ging u een sms'je sturen wanneer u klaar moest staan. Dat uw obsessieve man, die u verbod in Irak een gsm te hebben, uw gsm dan niet in de gaten zou houden wanneer hij u deze plots wel ter beschikking stelde in Iran, is wederom niet aannemelijk (CGVS 2, p.15).*"

Ten slotte stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat verzoekster geen eensluidende en aannemelijke verklaringen kan afleggen over het gegeven dat het weinig logisch is dat zij haar Iraaks diploma en huwelijksakte meenam naar Iran.

Verzoekster betoogt dat zij al met het idee speelde om haar echtgenoot te verlaten, dat zij haar diploma en huwelijksakte meehad, 'just-in-case' en uit pure voorzorg en dat het incident in het hotel de spreekwoordelijke druppel was. Dit is in wezen niet meer dan een samenspel van een loutere herhaling van verzoeksters verklaringen op het CGVS en post-factum beweringen. Verzoekster kan hiermee niet op nuttige wijze afbreuk doen aan de volgende terechte onderliggende motieven:

"U nam al vanuit Irak uw Iraaks diploma en huwelijksakte mee. Als u louter op reis ging naar Iran is er geen reden waarom u laatstgenoemde documenten mee zou nemen naar Iran. Wanneer u hiernaar gevraagd werd, verklaarde u dat u deze documenten meenam vanuit Irak omdat u er toen al aan dacht om te vluchten (CGVS2, p. 24). Dit klopt echter niet met uw eerdere verklaringen. U stelde immers voorheen dat u op het moment van de ruzie in de hotelkamer in Iran waarbij uw zoontje gewond raakte, besliste dat het genoeg was en dat u weg moest (zie supra)."

Bovendien kan verzoeksters betoog geen ander licht werpen op volgende bevindingen noch deze verklaren:

"Dit terzijde, u wees er voorts nog op dat uw diploma heel belangrijk is en dat u dat nodig heeft om in de toekomst te kunnen bewijzen dat uw 'rechten' gestudeerd heeft. Voor iemand die zich in zo'n kritieke situatie bevond, mag het wel ten zeerste verbazen dat u er op zo'n moment aan dacht om een bewijs mee te nemen om in het buitenland te kunnen aantonen welke studies u in uw land van herkomst volgde. Dat u hiermee zou bezig geweest zijn, doet verder vragen rijzen bij de waarachtigheid van uw relaas. Evenmin kan worden ingezien waarom u uw huwelijksakte meenam. U stelde dat u deze meenam om, indien u er niet in zou slagen te vluchten vanuit Iran, u in Iran een verblijfsvergunning zou aanvragen en u hiervoor uw huwelijksakte nodig had (CGVS2, p. 24). Hier mag het dan weer verbazen dat u nog voor uw vertrek naar Iran wel op de hoogte zou geweest zijn van het feit dat u uw huwelijksakte nodig had indien u er een verblijfsvergunning wou aanvragen, maar dan niet op de hoogte zou zijn van de mogelijkheden die u in uw eigen land had om hulp te vragen voor uw moeilijke situatie, i.c. de verschillende organisatie en NGO's die vrouwen in moeilijke situatie helpen (zie supra). Dat u bovendien reeds voor uw komst naar hier aan dacht om uw huwelijksakte en diploma mee te nemen, dit omdat u deze documenten mogelijks in de toekomst zou kunnen nodig hebben, rijmt dan weer niet met het feit dat u er niet aan zou gedacht hebben duidelijk en overtuigende bewijzen voor te leggen van ondermeer uw verblijf en vlucht uit Iran, e.g. foto's van uw Iraans visum, foto's van de volledige paspoorten van uzelf en de kinderen, die uw relaas kunnen ondersteunen."

Waar verzoekster nog kritiek uit op de bevinding dat het volstrekt onaannemelijk is dat zij als Iraakse vrouw, vergezeld van drie minderjarige kinderen, zonder toestemming of begeleiding van mannelijk gezelschap zomaar een Iraanse luchthaven kon verlaten, merkt de Raad op dat dit een overtollig motief betreft waardoor verzoeksters kritiek hierop dan ook niet verder moet worden besproken.

7.3.6. Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift naar het profiel van haar echtgenoot als lid van een machtige sjjiitische militie en suggereert dat er een verband is tussen het profiel van haar echtgenoot als lid van een sjjiitische militie en de redenen waarom hij haar mishandelde en dwong met mannen te slapen. Zij tracht hiermee de plotse gedragsverandering van haar echtgenoot te verklaren. Aan dit betoog kan echter geen geloof worden gehecht, zoals hierna zal blijken.

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekster tijdens haar twee gehoren bij het CGVS nergens vermeldde dat haar man een lid van een sjjiitische militie zou zijn. Tijdens haar eerste gehoor verklaarde verzoekster dat haar echtgenoot bij het ministerie van Binnenlandse Zaken werkte (AD CGVS, stuk 12, gehoorverslag I, p. 7). Tijdens haar tweede gehoor verklaarde verzoekster opnieuw dat haar echtgenoot ambtenaar was bij Binnenlandse Zaken, met name bij het religieuze departement voor soennieten (AD CGVS, stuk 7, gehoorverslag II, p. 27). Nergens tijdens haar persoonlijke gehoren, die meer dan 8 uur bestreken, verklaarde verzoekster dat haar echtgenoot was gelinkt aan een sjjiitische militie. Het betoog in het verzoekschrift dat verzoekster "*wel degelijk relevantie informatie over [gaf] over haar echtgenoot en diens werk binnen een sjjiitische militie*" ontbeert dan ook feitelijke grondslag. De bewering in het verzoekschrift dat tijdens verzoeksters persoonlijk onderhoud de protection officer een foto van een gewapende man in een militair uniform toonde en verzoekster vroeg of dit haar echtgenoot was, waarop zij bevestigend antwoordde, wordt nergens bevestigd in de gehoorverslagen. Verzoeksters overtuiging dat het CGVS er goed van op de hoogte was dat haar echtgenoot een sjjiitisch militielid is, kan niet worden bijgetreden.

Verzoekster verduidelijkt overigens nergens hoe ze te weten is gekomen dat haar echtgenoot een sjjiitisch militielid is, hetgeen bovendien niet rijmt met de eerdere vaststelling dat zij in Irak nooit enig onderzoek heeft gedaan om te achterhalen waar hij was geweest of om een antwoord te vinden op de vraag waarom zijn gedrag ten aanzien van haar en de kinderen zo drastisch was veranderd. Zij stelt in het verzoekschrift dat ze vermoedt dat de reden van de afwezigheid van haar echtgenoot tussen 2015 en 2016 verband hield met zijn lidmaatschap van een sjjiitische militie, maar verklaart nergens waarop zij dit vermoeden baseert.

Bovendien verklaarde verzoekster dat haar man soenniet is (AD CGVS, stuk 12, gehoorverslag I, p. 21) zodat de Raad niet inziet waarom een soennitische man lid zou worden van een sjjiitische militie, gelet op de vijandigheid vanwege sjjiitische militieën naar soennieten, zoals deze blijkt uit de objectieve landeninformatie in het administratief dossier.

Dat verzoekster nu in haar verzoekschrift veelvuldig verwijst naar dit profiel en plots foto's neerlegt die dit profiel zouden staven (verzoekschrift, stukken 8-13), foto's waarop haar echtgenoot bovendien in verschillende uniformen poseert en waaruit niet kan worden afgeleid wanneer of waar deze foto's werden genomen, kan dan ook geenszins overtuigen. De Raad wijst er overigens nog op dat aan foto's enkel relatieve bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. Ten slotte, zelfs als wordt aangenomen dat haar echtgenoot een sjjiitisch militielid is, dan biedt dit element op zich nog geen aannemelijke verklaring voor diens gedragsverandering, die dermate ingrijpend is dat zulk gedrag inderdaad als 'psychopathisch' kan worden omschreven. Verzoekster tracht ook nergens in haar verzoekschrift te verduidelijken waarom het loutere gegeven dat haar man een sjjiitisch militielid zou zijn, zou leiden tot zulk gewelddadig gedrag ten aanzien van haar, te meer daar zij verklaarde dat ze 'smooverliefd' op elkaar waren, dat zij zelf een sjjiitische vrouw is, dat ze met elkaar huwden ondanks tegenkanting van de familie van haar echtgenoot en dat ze een goed huwelijk hadden. Het gebrek aan aannemelijke en redelijke verklaringen voor het drastisch gewijzigde gedrag van haar echtgenoot ondermijnt dan ook ernstig de geloofwaardigheid van verzoeksters relaas.

Verzoekster beperkt zich verder tot het louter volharden in haar vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig of tegenstrijdig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht. Zij stelt dat haar verklaringen verkeerd werden geïnterpreteerd maar laat na dit enigszins te concretiseren zodat het niet meer dan een leeg betoog is.

7.3.7. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoeksters opeenvolgende verklaringen bij het CGVS dusdanig incoherent en onaannemelijk zijn dat ze iedere positieve overtuigingskracht ontberen.

7.4. Verzoeksters trouwfoto's die bij het verzoekschrift worden gevoegd (stukken 6-7), doen niet anders besluiten. Immers aan verzoeksters burgerlijke staat wordt niet getwijfeld. In die zin draagt het filmpje van verzoeksters echtgenoot waar hij zichzelf filmt terwijl hij een Arabisch liedje zingt, niet wezenlijks bij aan het vluchtrelaas van verzoekster (verzoekschrift, stuk 16).

Hetzelfde geldt voor de foto's van de Turkse gevangenis en van het Turkse bevel om het grondgebied te verlaten (verzoekschrift, stukken 14 en 15), daar deze louter betrekking op verzoeksters reisweg maar geen uitstaans hebben met haar vluchtmotieven, dit is de redenen waarom zij Irak, haar land van herkomst, is ontvlucht.

Het bewijs van reparatie van haar gsm-toestel toont niet meer aan dan dat (verzoekschrift, stuk 5).

Middels twee aanvullende nota's legt verzoekster stukken neer over de moord op haar vriendin M., en over de bedreigingen van haar echtgenoot ten aanzien van M. (aanvullende nota I, stukken 1-9; aanvullende nota II, stukken 31-32). De Raad heeft bij beschikking van 30 september 2020 een schriftelijk verslag over deze nieuwe elementen aan de verwerende partij gevraagd.

De verwerende partij merkt in haar schriftelijk verslag terecht op dat verzoekster doorheen haar gehoren nooit melding heeft gemaakt van bedreigingen van haar echtgenoot ten aanzien van M., die tijdens de gehoren enkel werd vermeld als de vriendin die verzoekster opving toen haar echtgenoot verdwenen was (zie AD CGVS, gehoorverslag I, p. 6 en 9). Dat verzoekster nu pas voor het eerst, en dit per aanvullende nota, opwerpt dat ook haar vriendin M. door haar echtgenoot werd bedreigd en uiteindelijk vermoord, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen.

Wat het krantenartikel over de moord op M. en de bijhorende vertaling (aanvullende nota I, stukken 1-2) betreft, merkt de Raad vooreerst op dat het krantenartikel slechts een kopie is, zodat de authenticiteit en de herkomst van dit document niet kunnen worden nagegaan daar kopieën gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd, gemakkelijk manipuleerbaar zijn en bovendien door om het even wie, waar en wanneer zijn opgemaakt (zie vaste rechtspraak RvS 25 juni 2004, nr. 133.135 en RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Verder treedt de Raad de verwerende partij bij in het standpunt dat het voorleggen van een krantenartikel enkel bewijst dat een artikel is gepubliceerd, maar dit niet betekent dat de in het artikel vermelde feiten met de werkelijkheid overeenstemmen. Bijgevolg kan aan dit krantenartikel enkel een relatieve bewijswaarde worden verleend. Wat betreft de inhoud van het artikel doet de Raad samen met de verwerende partij de volgende vaststellingen. In het artikel wordt verwezen naar een advocate, M.A.K., maar verzoekster heeft nooit de volledige naam van haar vriendin M. gegeven, noch gemeld dat ze een advocate was. Nergens uit verzoeksters verklaringen zoals afgelegd bij de DVZ of het CGVS kan derhalve worden afgeleid dat het artikel in kwestie daadwerkelijk betrekking heeft op haar vriendin M. Daarnaast is het zeer merkwaardig dat het artikel een moord beschrijft zonder ook maar een indicatie te geven van wanneer deze juist heeft plaatsgevonden. Er wordt geen datum vermeld. Verder bevat het artikel geen informatie over de daders of de motieven voor de moord. Gelet op het geheel van deze bevindingen, maakt verzoekster derhalve niet aannemelijk dat het in dit artikel beschreven incident verband houdt met haar vluchtrelaas. Het voorleggen van de overlijdensakte van M.A.K. doet hierover niet anders denken. Immers, ook uit de overlijdensakte kan niet worden opgemaakt dat deze betrekking heeft op M., de vriendin van verzoekster. De wijze waarop verzoekster deze overlijdensakte heeft verkregen is boven zeer onaannemelijk zoals hierna zal blijken.

Wat betreft de foto van verzoekster met een aantal vriendinnen (aanvullende nota I, stuk 5) kan de identiteit van de personen die met verzoekster op de foto poseren niet worden opgemaakt, zoals de verwerende partij terecht bemerkt in haar schriftelijk verslag. Evenmin kan hun relatie met verzoekster worden vastgesteld, laat staan dat verzoekster er mee kan aantonen dat één van de personen op de foto haar vriendin M. is. In haar replieknota stelt verzoekster dat de foto werd genomen op de universiteitscampus waar zij rechten studeerde, maar dit kan niet uit de foto blijken of worden opgemaakt, zodat het niet meer is dan een loutere bewering.

Mogelijk wil verzoekster aantonen dat de foto in het krantenartikel overeenstemt met één van de personen op de foto. Daargelaten de vaststelling van de verwerende partij dat dit als gevolg van de kwaliteit van de foto geenszins onomstotelijk kan worden vastgesteld, kan uit deze foto en het krantenartikel geenszins worden afgeleid dat de dame in kwestie daadwerkelijk vriendin M. betreft, gelet op bovenvermelde bevindingen.

Verzoekster brengt in haar replieknota, buiten een algemeen betoog waaruit enkel blijkt dat zij het niet eens is met de beoordeling in het schriftelijk verslag, geen concrete elementen noch dwingende argumenten bij ter weerlegging van voorgaande pertinente en deugdelijke vaststellingen.

Wat betreft een print-out van een 'vergeefse poging' van verzoekster om in contact te komen met M. via sociale media, kan uit de bijgevoegde beëdigde vertaling niet meer worden opgemaakt dan dat op een woensdag, niet verder gedateerd, iemand om 17:27 "Alooooo" "[M.]" "Alo" heeft getypt op een sociaal mediakanaal (aanvullende nota I, stukken 3 en 4). Nergens blijkt dat dit in verband kan worden gebracht met verzoekster, laat staan met haar vriendin M. en haar vluchtrelaas.

Wat betreft de print-out van de chatgesprekken tussen verzoekster en de moeder van M. (aanvullende nota I, stukken 6-7) herhaalt de Raad samen met de commissaris-generaal dat de bewijswaarde van print-outs van gesprekken via Facebook Messenger, of andere sociale media, zeer relatief is aangezien deze makkelijk te manipuleren zijn en de identiteit van de afzender en de authenticiteit van de berichten op geen enkele manier geverifieerd kan worden. Verzoeksters betoog in de replieknota dat zij geen andere mogelijkheid heeft dan deze berichten af te printen en dat zij zo nodig haar gsm ter beschikking kan stellen van het CGVS zodat de print-outs kunnen worden vergeleken met de inhoud van haar gsm-toestel, doet geen afbreuk aan het gegeven dat berichten op sociale media makkelijk te manipuleren zijn, hetgeen verzoekster betwist noch weerlegt. Zelfs al blijken deze berichten op de inhoud van haar gsm-toestel te staan, dan neemt dit nog niet weg dat manipulatie en dus inscenering nog steeds mogelijk is. Zulke print-outs kunnen omwille van hun relatieve bewijswaarde dan ook niet op zichzelf worden gezien binnen een beschermingsverzoek, maar maken deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming en het gewicht dat hieraan wordt gegeven dient dan ook bepaald te worden binnen dit geheel. Waar zij in haar replieknota stelt dat zij heeft voldaan aan haar samenwerkingsplicht, gaat verzoekster wederom voorbij aan het gegeven dat print-outs van chatgesprekken om voormelde redenen, die de Raad redelijk acht, niet als voldoende bewijskrachtige elementen kunnen worden beschouwd. Bovendien kunnen wat deze berichten op sociale media betreft, ook heel wat inhoudelijke bemerkingen worden gemaakt.

Zo treedt de Raad de verwerende partij bij waar deze in haar schriftelijk verslag overweegt: *“Dient voorts opgemerkt te worden dat verzoekster geenszins aantoonde dat de gesprekspartner in kwestie wel degelijk de moeder van M is. Verweerder stelt verder vast dat de (beweerde) moeder van M. - op 26 februari 2020, dus meer dan een maand na het overlijden - na een initiële begroeting van verzoekster spontaan een bondige samenvatting geeft van de moord op M., waarbij ze een daderbeschrijving geeft, de plaats en tijdstip van de moord vermeldt, de conversatie met de daders schetst, en onmiddellijk doodsb bedreigingen uit ten aanzien van verzoekster en haar familie. Na een korte reactie van verzoekster stuurt de beweerde moeder van M. vervolgens ongevraagd een kopie door van de overlijdensakte van M. Dit speelt zich af in een chatconversatie die blijkens de vertaling nauwelijks 9 minuten duurde. Verweerder acht dit een zeer onaannemelijke en gesolliciteerde gang van zaken, dewelke het ongeloofwaardig karakter van deze incidenten benadrukt.”* Door in de replieknota louter voor te houden dat deze chat-gesprekken zijn wat ze zijn, kan verzoekster deze pertinente motieven niet weerleggen.

Wat betreft de print-outs van dreigementen betreft tussen een “[Z.A.]” en een “[S.A.]” (aanvullende nota I, stukken 8-11), merkt de Raad op dat nergens wordt aangetoond wie deze “[Z.A.]” is. In de mate dat moet worden aangenomen dat “[Z.A.]” betrekking heeft op verzoekster, kan dit nergens worden geverifieerd. Waar verzoekster stelt dat “[Z.A.]” de alias is van haar echtgenoot, is dit ook niet meer dan een loutere bewering die nergens wordt gestaafd. Zoals gezegd is de bewijswaarde van print-outs van gesprekken via Facebook Messenger of andere sociale media, zeer relatief is aangezien deze makkelijk te manipuleren zijn. De Raad treedt de verwerende partij bij in het standpunt dat niet kan worden uitgesloten dat dreigementen geuit in het kader van een chatconversatie via Messenger, eenvoudigweg in scène kunnen worden gezet. Bovendien blijkt, zoals infra uiteengezet, dat de verklaringen van verzoekster zoals genoteerd in het proces-verbaal van 28 februari 2020 van de politie in Genk, niet overeenstemmen met de inhoud van deze dreigementen die ze via Messenger ontving.

Verder voegt verzoekster nog stukken toe uit het strafdossier dat werd opgemaakt naar aanleiding van de strafklacht die zij bij de politie in Genk heeft neergelegd ingevolge de doodsb bedreigingen door haar echtgenoot (aanvullende nota I, stukken 12-15). De Raad treedt de verwerende partij bij waar zij in het schriftelijk verslag deze stukken beoordeelt als volgt: *“Wenst verweerder er op te wijzen dat de neergelegde PV's van 28 februari 2020 en 10 maart 2020 in wezen louter de registratie betreffen van de verklaringen van verzoekster en haar zus. Het document bewijst dus enkel dat zij een klacht hebben neergelegd naar aanleiding van een beweerde bedreiging vanwege verzoeksters echtgenoot. Verweerder merkt op dat het neergelegde proces-verbaal geen enkele vaststelling bevat door een objectieve derde, zodat het stuk bezwaarlijk als een doorslaggevend bewijs kan worden beschouwd van de voorgehouden dreigementen. Bovendien blijkt uit het attest van het parket van de procureur des Konings van juni 2020 dat de echtgenoot van verzoekster weliswaar nationaal geseind staat maar dat het opsporingsonderzoek voorlopig geschorst is aangezien haar echtgenoot tot op heden niet werd aangetroffen. De documenten tonen dus geenszins aan dat verzoekster in België effectief bedreigingen ontvangen van haar echtgenoot, dat haar echtgenoot op weg was naar België, of dat hij zich in België zou bevinden met de bedoeling wraak te nemen op verzoekster.*

Verweerder stelt vervolgens vast dat de verklaringen die verzoekster heeft afgelegd ten aanzien van de Belgische politie niet stroken met haar verklaringen afgelegd op het CGVS en de door haar voorgelegde documenten. Zo is het vooreerst zeer merkwaardig dat verzoekster bij het verhoor bij de politie in Genk (dd. 28.02.2020) in het kader van de klacht die ze neerlegde tegen haar echtgenoot, plots verklaart dat haar echtgenoot en de belagers van haar ouders tot dezelfde militie zouden behoren (zie stuk 13). Er mag redelijkerwijs worden verwacht dat verzoekster dit cruciaal element eerder zou hebben gemeld in het kader van haar asielpcedure. Dat verzoekster dergelijke post-factum wijzigingen aanbrengt in haar verklaringen, onderstreept het ongeloofwaardig karakter van haar asielaars.

Verzoekster haar verklaringen zoals genoteerd in het PV van 28 februari 2020 stemmen voorts niet overeen met de inhoud van de dreigementen die ze via Messenger ontving. Zo is het onduidelijk waarop verzoekster zich baseert wanneer ze tegenover de politie verklaart dat haar echtgenoot 'samen met enkele mannen' op weg is naar België om hen te vermoorden. Uit de chatberichten (stuk 9) kan hoogstens worden afgeleid dat de verzender stelt dat hij in de komende dagen in België zal aankomen, een dreigement dat ondertussen zeven maanden geleden werd geuit, en dat hij verzoekster en haar familie zal vermoorden. De verzender gebruikt weliswaar op een gegeven moment 'we', maar geenszins specificceert hij dat het om hemzelf en 'enkele mannen' zou gaan. Wat de verklaringen van de zus van verzoekster betreft (stuk 12), wijst verweerder op het vage karakter van haar verklaringen. Zo verklaart de zus van verzoekster dat ze herhaaldelijk een 'grote, zwarte wagen' in haar straat zag. Ze meldt echter geen type of kenteken van de wagen, ook al zou ze deze wagen herhaaldelijk opgemerkt hebben en zou deze hen ook naar de school van haar kinderen hebben gevolgd. Gezien de ernst van de ingeroepen situatie kunnen meer gedetailleerde verklaringen worden verwacht. Bovendien is het compleet onduidelijk waarom de personen die de zus van verzoekster bedreigen Franstalig zijn en met welke bedoeling ze zouden willen afspreken bij een bekende evenementenlocatie zoals C-Mine in Genk. Deze vaststellingen tonen aan dat de redenen achter de klacht geenszins geloofwaardig zijn. Verzoekster voegt een mail van haar sociaal assistente toe waarin wordt gesteld dat verzoekster en haar gezinsleden een nacht in de crisisopvang hebben verbleven (stuk 16). De mail bevat geen datum en specificceert niet over welke bedreigingen het zou gaan. Verzoekster legt ook geen bewijs voor van de bedreigingen die aanleiding gaven tot deze maatregel. Het document heeft dan ook geen bewijswaarde en toont hoogstens aan dat verzoekster een nacht in de crisisopvang heeft verbleven op basis van beweerde dreigementen."

De Raad hecht in deze veel gewicht aan de correcte vaststelling dat verzoekster nooit eerder tijdens haar gehoren heeft verklaard dat haar echtgenoot een lid van een sjitische militie zou zijn, hetgeen ze in haar verzoekschrift plots aanhaalt, en evenmin dat haar echtgenoot en de belagers van haar ouders tot dezelfde militie zouden behoren, hetgeen ze in de aanvullende nota vermeldt. Dat verzoekster dit element plots a posteriori aanbrengt, hoewel het een essentieel element van haar vluchtrelaas betreft, haalt de geloofwaardigheid van haar relaas volledig onderuit. Verzoekster verwijst naar het dreigement via Messenger van 28 februari 2020 en stelt dat ze dit gegeven toen pas met zekerheid wist, maar uit dit dreigement kan de Raad geenszins afleiden dat haar echtgenoot en de belagers van haar ouders tot dezelfde militie zouden behoren. Dit zijn dan ook niet meer dan loutere beweringen die de geloofwaardigheid van haar relaas niet herstellen.

Wat betreft de attesten van de Iraakse rechtbank inzake het hoederecht over de kinderen van verzoekster (aanvullende nota I, stukken 21-22b), merkt de Raad op dat deze stukken het kernmotief in de bestreden beslissing niet weerleggen, met name dat deze stukken enkel aantonen dat een procedure aangaande het hoederecht werd opgestart, niet meer en niet minder, maar verder niets aantonen met betrekking tot haar vluchtrelaas, in casu de slagen en mishandelingen door haar echtgenoot. Verzoeksters kritiek in de replieknota dat de verwerende partij zich aan haar verplichtingen onttrekt door de authenticiteit van deze stukken in vraag te stellen, gaat voorbij aan deze inhoudelijke bevinding.

Wat betreft de stukken ter staving van de reisweg van verzoekster (aanvullende nota I, stukken 17-20), wijst de Raad erop dat, daargelaten de vraag of deze haar reisweg aantonen, ze alleszins geen afbreuk doen aan de voormelde bevindingen op basis waarvan is besloten dat verzoekster de omstandigheden van haar vlucht tijdens de reis naar Iran niet aannemelijk maakt, zoals uiteengezet in punt 7.3.5. Verzoeksters betoog in de replieknota laat niet anders besluiten.

Het Turks document van de gesloten instelling waar verzoekster verbleef tijdens haar passage in Turkije (aanvullende nota I, stuk 23) staft enkel elementen die niet worden betwist in de bestreden beslissing. Het stuk brengt dan ook niets bij.

Gelet op al deze bevindingen, treedt de Raad de verwerende partij bij in het besluit dat de hierboven besproken stukken die verzoekster in haar verzoekschrift en twee aanvullende nota's aanbrengt niet van die aard zijn om, in samenhang met haar verklaringen, de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas te herstellen.

7.5. Verzoekster heeft bij haar verzoekschrift en haar aanvullende nota's ook nog een aantal medische attesten gevoegd.

Waar het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) in zijn rechtspraak heeft gesteld dat in het asielrecht aan medische stukken een passend gewicht moet worden toegekend (o.m. EHRM (GK), 9 maart 2010, nr. 41827/07, R.C./Zweden, § 55, EHRM 18 april 2013, nr. 18372/10, M.O.M./Frankrijk, §§ 39-41 en EHRM 10 oktober 2013, nr. 18913/11, K.K./Frankrijk), heeft het EHRM in latere rechtspraak een belangrijke nuancering aangebracht (zie EHRM 5 september 2013, nr. 61204/09, I. t. Zweden, § 62).

Het EHRM erkent dat, opdat een Staat elke twijfel over een reëel risico op hernieuwde foltering of een onmenselijke behandeling kan wegnemen, deze Staat aldus op zijn minst in staat moet zijn om de individuele situatie van een asielzoeker te beoordelen. Dit kan echter onmogelijk worden gemaakt indien er geen bewijs is van de identiteit van de asielzoeker of wanneer de verklaringen van de asielzoeker ongeloofwaardig zijn. Bovendien is het vaste rechtspraak van het Hof dat het in beginsel aan de asielzoeker toekomt om voldoende bewijs voor te leggen om aan te nemen dat hij in geval van een verwijdering naar zijn land van herkomst aldaar een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke behandeling. Enkel als dergelijk bewijs voorligt, komt het aan de overheid toe om elke twijfel hierover te weerleggen. Bijgevolg, indien een asielzoeker verklaart dat hij reeds werd gefolterd of onmenselijk werd behandeld, al dan niet ondersteund met bewijs, mag niettemin worden verwacht dat hij aantoont dat er zwaarwegende en concrete gronden zijn om aan te nemen dat bij terugkeer naar het land van herkomst hij het risico zal lopen om opnieuw te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling.

Ook al is de thans bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel, kunnen mutatis mutandis uit voormelde rechtspraak nuttige richtlijnen worden afgeleid voor het gewicht dat moet worden gegeven aan medische attesten in het kader van de beoordeling van de geloofwaardigheid van een vluchtrelaas en dit zowel wat betreft de eventuele eerdere vervolging als de eventuele eerdere ernstige schade (zie ook artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet als omzetting van artikel 4, lid 4 van de Richtlijn 2011/95/EU).

Uit paragraaf 62 van het arrest I. t. Zweden kan aldus worden afgeleid dat een medisch bewijs enkel aanleiding geeft tot een omkering van de bewijslast indien de identiteit vaststaat en de verklaringen in voldoende mate geloofwaardig zijn, zodat kan worden aangenomen dat een terugkeer naar het land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade inhoudt. Enkel als een dergelijke situatie zich voordoet, komt het aan de overheid toe om een twijfel aangaande het risico om opnieuw het voorwerp uit te maken van foltering of onmenselijke behandeling te weerleggen.

Voor wat betreft de medische/psychologische attesten, wijst de Raad erop dat artsen of psychologen vaststellingen kunnen doen met betrekking tot de fysieke en psychische gezondheid van een patiënt. Zo kan een arts, rekening houdend met zijn bevindingen, uitspraak doen over de fysieke oorzaak van de littekens. Hij kan deze onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan evenwel nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden of context schetsen waarbij de littekens en verwondingen werden opgelopen noch uitspraak doen over de redenen waarom verwondingen en littekens werden toegebracht. Dezelfde redenering geldt naar analogie voor psychologische attesten: een psycholoog kan weliswaar vermoedens hebben over de oorzaak van de ingeroepen klachten, maar hij kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waardoor de ingeroepen klachten ontstonden. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt.

Een medisch of psychologisch attest volstaat derhalve op zich niet om de aangehaalde vervolgingsfeiten en de daaruit volgende vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Zulke attesten kunnen dan ook niet als alleenstaand worden gezien binnen een beschermingsverzoek. Psychologisch/medische attesten maken deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming, en het gewicht dat hieraan wordt gegeven dient dan ook te worden bepaald binnen dit geheel. Deze attesten moeten steeds worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen van verzoekster. Een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling dringt zich op, waarbij moet

worden nagegaan of de aangehaalde vervolgingsfeiten door middel van geloofwaardige verklaringen in samenhang met de voorgelegde medische of psychologische attesten voldoende aannemelijk worden gemaakt.

Het 'vaststellingsattest' van 9 januari 2020 met betrekking tot verzoekster, werd opgesteld door een Belgische huisarts, net zoals de doorverwijzing aan een oogarts van 10 januari 2020 (stuk 2 bij het verzoekschrift).

Deze stukken bevatten objectieve vaststellingen vanwege de huisarts die melding maakt van een aantal littekens en sequelae bij verzoekster, waaronder ook een visusstoornis aan haar oog, waarvan hij stelt dat deze het gevolg zijn van "eerder doorgemaakte mishandelingen en verkrachtingen" dan wel "slagen en verwondingen door haar man in Irak". Uit het 'vaststellingattest' alsook de doorverwijzing blijkt evenwel dat de huisarts zich hiervoor enkel baseert op de verklaringen van verzoekster.

Dit wordt bevestigd door de volgende commentaar: *"Het feit dat zij zelf geloofd [sic] dat deze (op zichzelf onschuldige) marisken en aambeien het gevolg zijn van de verkrachtingen die zij heeft ondergaan, legt mijns inziens geloofwaardigheid bij aan haar verhaal."*

De huisarts doet hiermee geen objectieve en medische wijze uitspraak over de graad van overeenstemming tussen verzoeksters littekens en sequelae en de door haar verklaarde omstandigheden waarin deze werden opgelopen, maar gaat louter verder op de verklaringen van verzoekster.

De huisarts voegt nog toe: *"En inderdaad armbeien [sic] kunnen het gevolg zijn van anale seks."* Door het gebruik van het woord "kunnen" blijkt alvast niet dat de vastgestelde littekens en verwondingen dermate overeenstemmend zijn met de verklaringen van verzoekster dat andere verwondingen moeten worden uitgesloten en geen andere oorzaken voor de vastgestelde littekens en verwondingen mogelijk zijn. In wezen geeft de huisarts hier mee aan dat dit slechts een mogelijkheid is, geen enige mogelijke oorzaak. Ook de stelling van de huisarts dat de littekens van verzoekster getuigen van *"buitensporig geweld dat tegen haar gebruikt werd"* is niet voldoende om een objectief en exclusief causaal verband vast te stellen tussen de opgelopen littekens en verwondingen en de door verzoekster aangehaalde omstandigheden. De huisarts verwijst naar vroegere foto's van verzoekster waar zij blauwe plekken in het gezicht vertoont, maar zoals reeds vastgesteld kan uit deze foto's op geen enkele manier worden afgeleid wanneer en onder welke omstandigheden verzoekster deze verwondingen opliep.

Verder verklaart de huisarts dat verzoekster lijdt aan een angstdepressie en een posttraumatische stressstoornis, maar uit dit summiere attest blijkt niet op welke wijze en op basis van welke elementen de huisarts tot deze complexe psychologische diagnose is gekomen. De Raad treedt de verwerende partij bij waar zij in haar nota opmerkt dat een gewone huisarts niet in die mate is gespecialiseerd dat hij, zoals een psycholoog of een psychiater, de diagnose van PTSD kan vaststellen. Dit blijkt overigens uit het attest zelf, aangezien de huisarts aandringt op psychologische en psychiatrische begeleiding.

Uit het attest van 13 januari 2020 blijkt verder enkel dat verzoekster begeleid wordt sinds 13 januari 2020, maar hierin wordt verder geen diagnose gesteld noch worden verdere details toegelicht (stuk 3 bij het verzoekschrift).

In het 'vaststellingattest' van 10 januari 2020 met betrekking tot het zoontje van verzoekster, opgesteld door dezelfde huisarts (stuk 4 bij het verzoekschrift), kan worden gelezen dat de huisarts objectieve vaststellingen maakt van een aantal littekens en sequelae bij het zoontje van verzoekster van eerder doorgemaakte verwondingen waarbij de huisarts enkel verwijst naar de verklaringen van verzoekster als oorzaak van deze littekens en sequelae, zonder zelf hierover uitspraak te doen. Wat betreft de foto's van letsels aan het voetje van verzoeksters zoon (stuk 4 bij het verzoekschrift), merkt de Raad dat deze foto's reeds werden voorgelegd aan het CGVS en hierover ook werd gemotiveerd in de bestreden beslissing, zoals blijkt uit punt 7.2.

De attesten opgesteld door de dezelfde huisarts, bedoeld om verzoekster aan sociale huisvesting te helpen (aanvullende nota I, stukken 26-27), het afspraakformulier op de afdeling oogziekten van het UZ Leuven (aanvullende nota I, stuk 28), de doorverwijzingsbrief van de huisarts naar de dienst oogheelkunde (aanvullende nota I, stuk 29), en het attest van het OCMW inzake de toewijzing van verzoekster en haar kinderen (aanvullende nota I, stuk 30) liggen in lijn van de medische stukken die reeds eerder bij het verzoekschrift werden gevoegd en die de Raad hierboven heeft besproken. De verwerende partij merkt in haar schriftelijk verslag terecht op dat ook hier duidelijk blijkt dat voor de achterliggende oorzaak van de vastgestelde littekens en verwondingen bij verzoekster wordt verwezen naar haar verklaringen, waarbij de huisarts een subjectieve geloofwaardigheidsbeoordeling doet van de oorzaken die zij aanreikt, zonder dat er sprake is van objectieve medisch elementen die deze verklaringen ondersteunen. Dat de huisarts in kwestie voortgaat op de verklaringen van verzoekster, blijkt onder andere uit stuk 26, waarin de huisarts stelt dat de echtgenoot van verzoekster samen met enkele getrouwen een bomaanslag op haar zou willen plegen, iets wat verder geen enkele steun vindt in het

administratief dossier. Verzoekster laat in haar replieknota de bevindingen van de verwerende partij volledig ongemoeid.

Gelet op al deze elementen, in het bijzonder het gegeven dat de huisarts zich voornamelijk baseert op de subjectieve verklaringen van verzoekster zonder zelf op basis van medisch-objectieve elementen uitspraak te doen over de oorzaken van de verwondingen of de graad van overeenstemming tussen de verwondingen en verzoeksters verklaringen, oordeelt de Raad dat aan de voormelde medische stukken in casu slechts een beperkt gewicht kan worden gegeven.

Wanneer het beperkt gewicht van deze medische stukken wordt gezien in samenhang met verzoeksters verklaringen die iedere positieve overtuigingskracht ontberen, kan de Raad niet anders dan besluiten dat verzoekster in dit geval niet aannemelijk maakt dat haar littekens en verwondingen zouden zijn opgelopen in de door haar beschreven context van slagen en verwondingen door haar echtgenoot alsook mishandeling en verkrachting door andere mannen.

Het is net die problematiek van huiselijk geweld en misbruik die de essentie vormt van haar vrees voor vervolging en die aan haar beschermingsverzoek ten grondslag ligt.

Bijgevolg wordt evenmin aannemelijk gemaakt dat verzoekster bij terugkeer naar Irak opnieuw het slachtoffer kan worden van de gebeurtenissen die volgens haar aanleiding hebben gegeven tot haar littekens en verwondingen. De Raad stelt verder vast dat verzoekster geen andere aanwijzingen noch een andere bevredigende verklaring aanreikt voor de feitelijke omstandigheden, context of redenen waarin deze littekens en verwondingen zijn ontstaan.

Aangezien er geen geloofwaardige verklaringen voorhanden zijn, kan de commissaris-generaal noch de Raad kennis nemen van de ware toedracht van de omstandigheden waarin verzoekster haar fysieke verwondingen en psychologische problemen heeft opgelopen. Het is niet aan de commissaris-generaal noch aan de Raad om lacunes in het relaas van verzoekster op te vullen of te speculeren over de aanleiding of oorzaak van haar fysieke verwondingen en psychologische problemen.

7.6. Het geheel aan documenten, verzoeksters verklaringen en de landeninformatie in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad verzoeksters vluchtrelaas en vrees voor vervolging niet geloofwaardig. Verzoekster slaagt er niet in de concrete problemen die zij zou hebben met haar echtgenoot aannemelijk te maken.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekster verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrondd is en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Echter werd het vluchtrelaas niet geloofwaardig. Bijgevolg is verzoeksters verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

8.1. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van haar vluchtmotieven en vluchtrelaas kan verzoekster zich hier niet langer op steunen om aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en elementen aantoot waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op de doodstraf of executie of op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

8.2. Wat betreft een reëel risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, c) van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat niet wordt betwist dat er in Irak een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Zowel uit de UNHCR-richtlijnen als uit de EASO Guidance note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verzoekster niet betwist dat gezien haar verklaringen met betrekking tot haar plaats van herkomst in Irak, in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad moet worden beoordeeld.

De verwerende partij heeft in een aanvullende nota van 17 augustus 2020 de beschikbare landeninformatie over de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad verder aangevuld en geactualiseerd. Op basis daarvan zet zij het volgende uiteen:

“Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (zie het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019 en de COI Focus Irak - veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020) blijkt dat de veiligheidssituatie grondig is gewijzigd sinds 2017.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en Bagdad werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS heeft een duidelijk voelbare impact gehad op de veiligheidssituatie in Centraal-Irak in het algemeen en Bagdad in het bijzonder. Het aantal veiligheidsincidenten kende in 2018 een daling ten opzichte van het jaar voordien, een trend die in 2019 aanhield. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is sinds de overwinning op ISIS sterk gedaald. Voor 2019 wordt het beeld sterk beïnvloed door het geweld dat plaatsvond in de context van de grootschalige betogingen, waarbij in het najaar veel slachtoffers vielen (zie infra).

De provincie Bagdad staat ondercontrole van de Iraakse autoriteiten waarbij de Iraqi Security Forces (ISF) samen met de Popular Mobilization Forces (PMF) instaan voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving. Volgens de beschikbare informatie is het aantal controleposten in de stad verder gedaald. De controleposten worden bemand door leden van de ISF. De PMF beschikken dan weer over een veiligheidssysteem binnen de wijken zelf. ISIS controleert geen grondgebied in de provincie maar beschikt wel over actieve cellen in de 'Baghdad belts'.

In 2019 en begin 2020 werd de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad gekenmerkt door drie op elkaar inwerkende ontwikkelingen. Het gaat om de daling van het geweld dat kan worden toegeschreven aan ISIS; de demonstraties tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek die het politieke leven in de hoofdstad sinds oktober 2019 domineren; en de toename van de spanningen tussen Iran en de Verenigde Staten met als hoogtepunt de droneaanval op de bevelhebber van de Iraanse Republikeinse Garde, Qassem Soleimani, en het adjunct-hoofd van de PMF, Abu Mahdi al- Muhandis.

Nadat het aanzienlijke verliezen had geleden in 2017, zijn de activiteiten van ISIS in Bagdad en de 'Baghdad Belts' in de periode van 2018 tot begin 2020 beperkt gebleven. Vanuit de gebieden waar het traditioneel steun heeft genoten, is ISIS nog wel in staat om aanvallen uit te voeren in het stedelijk centrum van Bagdad maar de dreiging die uitgaat van de organisatie is steeds verder afgenomen. Het maandelijkse aantal veiligheidsincidenten die in de provincie plaatsvonden en kunnen worden toegeschreven aan ISIS, is sinds begin 2018 sterk gedaald en was gedurende 2019 relatief stabiel op een laag niveau. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor kleinschalige aanvallen, onder andere met explosieven of vuurwapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats in de provincie. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de ISF en PMF, vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking. Het merendeel van deze aanvallen door ISIS vindt plaats in de Baghdad Belts al is het aantal incidenten, en het aantal burgerdoden dat hierbij valt, nog steeds beperkt. De burgerbevolking kan last ondervinden van veiligheidsoperaties uitgevoerd door de ISF tegen schuil- en wapenopslagplaatsen van ISIS. Dergelijke acties vinden vooral plaats in de rurale buitengebieden van de provincie. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers.

Het gros van het geweld dat in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIS. Naast het geweld dat plaatsvindt in het kader van de betogingen die sinds het najaar van 2019 gehouden worden (zie infra) is het geweld in Bagdad sinds 2018 hoofdzakelijk persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, of om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden. De prominent aanwezige sjiitische milities staan weliswaar mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad maar blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten. De omvang van het sektarisch geweld bereikte na 2014 echter nooit het geweldsniveau van het sektarisch conflict in 2006-2007. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de ISF en PMF-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwickeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen.

De escalatie in 2019 van het conflict tussen Iran, de pro-Iraanse groeperingen en de VS in Bagdad resulteerde in aanvallen op militaire installaties van de VS en de internationale coalitie door eenheden van de PMF of door Iran. Bij deze aanvallen werden ook installaties en manschappen van het Iraakse leger getroffen die zich op dezelfde plaatsen bevonden. Een van deze aanvallen betrof een raketaanval op een mediabedrijf in het district Karrada waarbij een burger om het leven kwam.

De betogingen zijn vooral geconcentreerd in het centrum van de stad, met het Tahrir-plein en de aanpalende straten als epicentrum van de protestbeweging. Ook op andere plaatsen in de stad vinden demonstraties plaats. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de autoriteiten hardhandig optreden tegen personen die betrokken zijn bij de protestacties tegen de regering, en dat er hevige, gewelddadige confrontaties tussen betogers enerzijds en de ordediensten en andere gewapende actoren anderzijds plaatsvinden. De betogers worden blootgesteld aan verschillende vormen van geweld (bv. arrestaties tijdens en buiten de betogingen, beschietingen, enz.). Een minderheid van de betogers gebruikt zelf ook geweld tegen de ordetroepen of op de door hen geviseerde instellingen. Dit politiek geweld is doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Uit voorgaande vaststellingen blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt doelgericht van aard is. Vanaf begin oktober 2019 viel de overgrote meerderheid van de burgerdoden in Bagdad bij de confrontaties die tijdens de betogingen plaatsvonden, en in aanvallen op betogers en activisten buiten de eigenlijke protesten. Het aantal burgerdoden dat in 2019 in de provincie viel buiten de context van de betogingen lag lager dan in 2018.

Volgens IOM telde Irak op 31 december 2019 1.414.632 ontheemden (IDP's) en keerden ruim 4,5 miljoen ontheemden ondertussen terug naar hun regio van oorsprong. De terugkeerratio naar de provincie Bagdad bedroeg eind 2019 69 %. Soennitische Arabieren vormden 89% van de teruggekeerde ontheemden. Naast stabiele relocatie zijn de redenen waarom IDP's niet naar hun regio van herkomst terugkeerden divers. Gebrek aan werkgelegenheid, basisvoorzieningen en woongelegenheid, een onzekere veiligheidssituatie in de regio van herkomst of een gewijzigde etno-religieuze bevolkingssamenstelling worden onder meer aangehaald als een reden om niet terug te keren.

Zij er volledigheidshalve nog op gewezen dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. v. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet."

In het licht van de voorliggende actuele objectieve landeninformatie, wordt de analyse van de commissaris-generaal door de Raad overgenomen. De Raad concludeert samen met de commissaris-generaal dat er actueel in de provincie Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen concrete, objectieve informatie bij die deze appreciatie kan ombuigen.

Evenwel wordt niet ontkend dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoekster persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad voor haar dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon.

Verzoekster betwist evenwel niet dat zij nalaat het bewijs te leveren dat zij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad en dat er evenmin elementen aanwezig zijn die erop wijzen dat er voor haar omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

8.3. Aldus toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

9. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster tweemaal werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

10. Waar verzoekster nog artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 geschonden acht, merkt de Raad op dit artikel werd opgeheven bij koninklijk besluit van 27 juni 2018. Daarenboven maakt verzoekster op generlei wijze aannemelijk dat haar verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, inclusief alle relevante landeninformatie, of dat de verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen, zoals hierboven werd besproken.

11. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de verwerende partij in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verder heeft verzoekster gebruik gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en haar middelen aan te voeren, zodat artikel 13 van het EVRM werd gerespecteerd.

12. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

13. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend twintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES